

Εισήγηση της ΠΕ στο 4ο Συνέδριο

Εισήγηση της Πολιτικής Επιτροπής στο 4^ο Συνέδριο του NAP

1 Δεκεμβρίου 2017

Συντρόφισσες και σύντροφοι, αγαπητές φίλες και φίλοι,

Από την αρχή της προσυνεδριακής διαδικασίας θέσαμε στη συζήτησή μας, όχι τα ερωτήματα ενός μικρόκοσμου της Αριστεράς, αλλά το μεγάλο αγωνιώδες ερώτημα που ταλανίζει τον κόσμο της δουλειάς και τη νεολαία: **«Μπορεί να ανατραπεί η σύγχρονη βαρβαρότητα; Μπορούν τα πράγματα να πάνε αλλιώς** ή είμαστε καταδικασμένοι να ζήσουμε μέσα στη φτώχεια και στην άγρια εκμετάλλευση, στην απειλή γενίκευσης της φρίκης του πολέμου, υπό το ζυγό της νέας απολυταρχίας του κεφαλαίου; Κι αν μπορούν τα πράγματα να πάνε αλλιώς, πώς και ποιος θα το κάνει;».

Γι' αυτό, στο συνέδριό μας αντηχεί η κραυγή για τους 23 νεκρούς από το ταξικό έγκλημα στην Μάνδρα, τα συνθήματα κατά των πλειστηριασμών λαϊκής κατοικίας, η βουβή (ακόμα) οργή του νέου εργαζόμενου που δεν μπορεί να ζει ως μισθωτός σκλάβος, αλλά και τα δαγκωμένα χείλη εκείνων που σηκώνουν ξανά τα πανό του αγώνα χωρίς καβάτζα καμιά, των μεταναστών και προσφύγων που πνίγονται στη Μεσόγειο ή παγώνουν στη Μόρια, των ντόπιων που παγώνουν χωρίς θέρμανση στα σπίτια τους, όλων των εργαζομένων και των ανθρώπων που αντιπαλεύουν την πολύπλευρη καταπίεση, που στην ...ούγια γράφει ολοκληρωτικός καπιταλισμός της εποχής μας.

Ναι, αντηχεί συντρόφισσες και σύντροφοι, **ο αγώνας και η αγωνία αυτού του κόσμου για ζωή, για ολάκερη ζωή**, ελευθερίας, ισότητας, δημιουργίας, αδελφότητας. Γι' αυτό σηκώνουμε ψηλά τη σημαία της **νέας κομμουνιστικής ελπίδας στον 21ο αιώνα**, της αντικαπιταλιστικής ανατροπής για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση, φτώχεια, αποξένωση και καταπίεση, χωρίς πόλεμο και περιβαλλοντική καταστροφή.

Και βέβαια μας ρωτούν, μετά από όλα όσα έχουν γίνει, «για ποιο κίνημα, για ποια Αριστερά, για ποιο κομμουνισμό;» μιλάτε.

Έναν αιώνα μετά τη μεγάλη **Οκτωβριανή Επανάσταση**, που απέδειξε πως ο καπιταλισμός μπορεί να ανατραπεί, η διπλή εμπειρία της νίκης και της ήττας υπογραμμίζει –μαζί με όλη την πολύτιμη πορεία των επαναστάσεων του 20ού αιώνα και τις σημερινές δυνατότητες– την ανάγκη επαναθεμελίωσης και αντεπίθεσης του κομμουνιστικού κινήματος στην εποχή μας.

Και η **σημερινή εξαχρείωση της ψευδεπίγραφης «Αριστεράς» του ΣΥΡΙΖΑ** αποδεικνύει πως ο δρόμος αριστερής διαχείρισης του συστήματος, των εφικτών απαντήσεων εντός της ΕΕ και των κυβερνητικών λύσεων εντός του καπιταλισμού οδηγεί στην κόλαση τους εργαζόμενους και το λαό.

Γι' αυτό μιλάμε για την ανάγκη τομής στο κίνημα και την Αριστερά, για ένα ανατρεπτικό εργατικό λαϊκό κίνημα, μια αντικαπιταλιστική και επαναστατική Αριστερά, ένα σύγχρονο πρόγραμμα και κόμμα της νέας κομμουνιστικής ελπίδας, στην εποχή των πιο μεγάλων φόβων και των ανεπανάληπτων και ρεαλιστικών δυνατοτήτων.

Και δεν μιλάμε μόνο για το αύριο. Το χθες και το αύριο εκφράζονται πάντα στο τώρα της επαναστατικής πράξης, στο «και τώρα, τι κάνεις»; Το συνέδριό μας θα κτυπήσει πρώτα και κύρια **συναγερμό προς όλες τις μαχόμενες δυνάμεις του εργατικού - λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος και της Αριστεράς για την πανκίνητοποίηση** ενάντια στα νέα αντεργατικά αντιλαϊκά μέτρα που προωθούν κυβέρνηση - ΕΕ - ΔΝΤ - κεφάλαιο με την **3^η αξιολόγηση, με αιχμή το κρίσιμο κτύπημα στο πρωταρχικό δικαίωμα της απεργίας, δηλαδή στο δικαίωμα να αγωνίζεσαι για όλα τα άλλα δικαιώματα!**

Συντρόφισσες και σύντροφοι

Το 4^ο συνέδριό μας είναι το αποκορύφωμα μιας αξιοσημείωτης προσυνεδριακής διαδικασίας, κατά την οποία συνεδρίασαν αρκετές φορές οι ΟΒ του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και της νεολαίας Κ.Α., πραγματοποιήθηκαν εκδηλώσεις και συσκέψεις σε πόλεις, γειτονιές και κλάδους με συμμετοχή εκατοντάδων αγωνιστών, η διακίνηση των Θέσεων και των υλικών προσυνεδριακών κειμένων ήταν η μεγαλύτερη μέχρι τώρα. Στις σχετικές ψηφοφορίες, οι Θέσεις υπερψηφίστηκαν.

Σήμερα φτάνουμε στο συνέδριό μας πιο ώριμοι και δυνατοί, με διάθεση να κάνουμε ένα αποφασιστικό βήμα μπροστά και να πάρουμε προωθητικές αποφάσεις. Σε αυτό έρχεται να συμβάλλει και η εισήγηση της Πολιτικής Επιτροπής.

1. Διεθνής υπεραντιδραστική στροφή και η αντικαπιταλιστική απάντηση

Ο διεθνής ορίζοντας είναι απειλητικός, αν και υπάρχουν και φωτεινά σημάδια μέσα στη νύχτα. Βιώνουμε ένα καταιγισμό διεθνών εξελίξεων. Από την καπιταλιστική κρίση με τα βαθιά της κοινωνικά αποτυπώματα και την «αντιτρομοκρατική» ψύχωση, έως τις ανθρώπινες ροές εκατομμυρίων προσφύγων πολέμου ή κοινωνικής ερήμωσης και τα ορατά πλέον σημάδια της παγκόσμιας κλιματικής αλλαγής, η ανθρωπότητα μοιάζει να κυοφορεί άγνωστες προοπτικές.

Καθώς ο καπιταλισμός δεν μπορεί να υπερβεί την βαθιά δομική του κρίση σταθερά και συνολικά εννιά χρόνια από το ξέσπασμά της (στις Θέσεις αναλύουμε συγκεκριμένα το γιατί), η εκμετάλλευση απογειώνεται, η συγκέντρωση πλούτου αποκτά πρωτοφανείς και προκλητικές διαστάσεις (το 1% κατέχει το 46% του παγκόσμιου πλούτου, ενώ το φτωχότερο 70% το 2,7%), τα Πολυεθνικά Πολυκλαδικά Μονοπώλια ενισχύουν την οικονομική και πολιτική τους δύναμη (147 ΠΠΜ ελέγχουν το 40% της παγκόσμιας οικονομίας), το παγκόσμιο χρέος όχι μόνο δεν μειώνεται αλλά διογκώνεται (το χρέος ήταν περίπου 174% του παγκοσμίου ΑΕΠ το 2008, 212% το 2014, 324% το 2017!), τα σύννεφα του πολέμου πυκνώνουν (Κορέα, αλλά και Μέση Ανατολή), η ακροδεξιά ενισχύεται (στη Γερμανία οι απόγονοι του Χίτλερ μπήκαν στο κοινοβούλιο), ο αστικός ολοκληρωτισμός δείχνει τα απειλητικά του δόντια (χαρακτηριστικό το πως αντιμετωπίζει το ισπανικό κράτος το κίνημα αυτοδιάθεσης της Καταλονίας), ενώ η κλιματική αλλαγή και η περιβαλλοντική καταστροφή -σαν αποτέλεσμα της αδυσώπητης καπιταλιστικής λεηλασίας- αποκαλύπτονται συχνότερα και εντονότερα. **Όλες οι αντιθέσεις παροξύνονται.**

Μπαίνουμε σε μια νέα φάση επικίνδυνης υπεραντιδραστικής κλιμάκωσης της αντεργατικής, πολεμικής και ολοκληρωτικής εκστρατείας του κεφαλαίου (που σηματοδοτείται από την εκλογή Τραμπ).

Πρόκειται για μια υπεραντιδραστική στροφή που εκφράζεται σε όλα τα επίπεδα:

Πρώτα από όλα στο πεδίο της εμβάθυνσης της εκμετάλλευσης της εργασίας, στο πεδίο της παραγωγής υλικών ή άυλων προϊόντων (που επιδιώκουν να πάρει πάλι μπρος, γι' αυτό και η συζήτηση για την 4^η βιομηχανική επανάσταση) για την ανάταξη της κερδοφορίας, μέσω της μετατροπής των εργαζομένων σε σύγχρονους δούλους της ψηφιακής εποχής. Στην καρδιά

της απάντησης του κεφαλαίου βρίσκεται η επιβολή ενός σύγχρονου αντεργατικού Μεσαίωνα, που προωθείται σε όλες τις χώρες κλπ. Αποκαλυπτικές είναι οι αντεργατικές ρυθμίσεις που επέβαλλε ο Μακρόν με διατάγματα στη Γαλλία, στην ίδια κατεύθυνση με όσα απαιτούν κεφάλαιο και τρόικα στην Ελλάδα.

Προωθείται η **καπιταλιστικοποίηση των πάντων**, με το κεφάλαιο και την αγορά να χώνουν το βέβηλο χέρι τους σε κάθε πηγή κοινωνικού πλούτου, από τα δημόσια αγαθά μέχρι το περιβάλλον, σε κάθε ανάγκη του ανθρώπου, ακόμα και στη φαντασία, στο συναίσθημα για τον έλεγχο των πιο κρυφών κυττάρων μας.

Δεύτερο, στο πολιτικό σύστημα, με την εμπέδωση του κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού (π.χ. διαρκείς καταστάσεις έκτακτης ανάγκης Γαλλία, Τουρκία, Αμβούργο G20), με ακραία έκφραση στην **Ελλάδα της άθλιας επιτροπείας**, που όλα αποφασίζονται από τη σύγχρονη **Ιερή Συμμαχία ΕΕ - ΔΝΤ - πολυεθνικών και ελληνικού κεφαλαίου**.

Όλοι οι μοχλοί της εξουσίας περνούν με τον πιο άμεσο τρόπο και συγκεντρώνονται στα χέρια του κεφαλαίου, ενισχύεται η εκτελεστική εξουσία και αστικό «βαθύ κράτος». Η λαϊκή θέληση καταπατείται συνεχώς, το κοινοβούλιο και οι αστικοί θεσμοί λαϊκής αντιπροσώπευσης (και ενσωμάτωσης) απαξιώνονται από την ίδια την αστική πολιτική.

Η άνοδος των ακροδεξιών, εθνικιστικών και νεοφασιστικών δυνάμεων, ακόμα και σε κυβερνητικό επίπεδο, εκφράζει και επιταχύνει την αντιδραστική στροφή της κυρίαρχης πολιτικής.

Τρίτο, στις διεθνείς σχέσεις με την έξαρση του ανταγωνισμού μεταξύ των καπιταλιστικών - ιμπεριαλιστικών κέντρων, των αστικών κρατών και των δυνάμεων του κεφαλαίου (ΗΠΑ, ΕΕ, Κίνα, Ρωσία) που παίρνει προβάδισμα στη συγκεκριμένη φάση, θέτοντας σε κρίση και σε διαδικασία αναδιάταξης τις προηγούμενες μορφές καπιταλιστικής διεθνοποίησης, μια διαδικασία που μόνο ανέφελη δεν είναι. Ιδιαίτερη σημασία έχει η κρίση της ΕΕ (με κορυφαίο σημείο την απόφαση για BREXIT) και τα σχέδια για την **αντιδραστική αναμόρφωση** της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Στο πλαίσιο αυτό διαταράσσονται ακόμα και οι προηγούμενες μορφές κρατικής συγκρότησης (Ισπανία - Καταλονία).

Αποτέλεσμα όλων αυτών είναι το πύκνωμα των πολεμικών συγκρούσεων και η επικίνδυνη αναβάθμιση της απειλής εκδήλωσης γενικευμένων πολέμων σε περιφερειακό ή και ευρύτερο επίπεδο, με άμεση συμμετοχή πλέον (και όχι απλώς εμπλοκή) ακόμα και αντιπαράθεση ηγετικών καπιταλιστικών κρατών. Αποκαλυπτική η επιθετικότητα των ΗΠΑ στον Ειρηνικό (αντιπαράθεση με Βόρεια Κορέα, απειλές κατά Κίνας κλπ.), στη Βόρεια Ευρώπη και στη Μέση Ανατολή.

Επικίνδυνο προανάκρουσμα είναι η τάση αύξησης των πολεμικών δαπανών (2,5% του παγκόσμιου ΑΕΠ το 2016), η αλλαγή του στρατιωτικού δόγματος μεγάλων καπιταλιστικών κρατών. Οι ΗΠΑ γιγαντώνουν την πολεμική τους μηχανή, ενώ σε κούρσα εξοπλισμών μπαίνουν η Κίνα, η Ρωσία, ενώ και η Γερμανία δίνει προτεραιότητα στις πολεμικές δαπάνες. Οι ΗΠΑ απαιτούν μεγάλη αύξηση των πολεμικών δαπανών των μελών του NATO, ενώ η ΕΕ συγκροτεί την PESCO, την Μόνιμη Δομή Συνεργασίας για την άμεση ανάπτυξη του ευρωστρατού, αναπτύσσει τους ευρωπαϊκούς σχηματισμούς μάχης, το ευρωστρατηγείο επεμβάσεων, την ακτοφυλακή - συνοριοφυλακή κ.ά., ενώ τα κράτη-μέλη της επεμβαίνουν σε μια σειρά χώρες (Λιβύη, Υποσαχάρια Αφρική, Αφγανιστάν κ.λπ.).

Αλλά και **στο πεδίο των ιδεών και του πολιτισμού, του τρόπου ζωής, εκδηλώνεται μια πολύπλευρη διαδικασία ελέγχου των συνειδήσεων: αναπτύσσονται ο επιθετικός ρατσισμός, ο εθνικισμός, ο πολυποίκιλος σκοταδισμός και ο νεοφασισμός**, ένας ευρύτερος αγριανθρωπισμός, που αποτελούν την αιχμή του ιδεολογικού δόρατος της αντίδρασης. Αλλά δεν

είναι μόνο αυτό: ό,τι δεν μπορεί το σύστημα να στρατεύσει, επιχειρεί να το εξουδετερώσει. Κατασκευάζεται μια πλασματική και αφηρημένη πραγματικότητα, ένας **κόσμος ηλεκτρονικής παραμυθίας** δίπλα στον ζοφερό κόσμο της καθημερινής εμπειρίας των εργαζομένων, των ανέργων και των νέων. Δίπλα στον κόσμο της συνεχούς κοινωνικής περιθωριοποίησης οικοδομείται η εικονική πραγματικότητα των ψευδαισθήσεων, με αξιοποίηση και των νέων τεχνολογιών επικοινωνίας.

Στις μεταμοντέρνες προσεγγίσεις κυριαρχεί η σχετικοποίηση της αλήθειας και **η υποβάθμιση της ταξικής ένταξης και της αντικαπιταλιστικής συνολικής και συλλογικής πάλης**. Ο κοινωνικός κατακερματισμός και η αποδόμηση που προωθεί ο σύγχρονος ολοκληρωτικός καπιταλισμός, που συμπυκνώθηκε στη θατσερική φράση «δεν υπάρχει κοινωνία, μόνο άτομα», θεωρητικοποιείται και «μεταφράζεται» στην γλώσσα του κινήματος με την πρόταξη των λεγόμενων «ατομικών δικαιωμάτων» στο όνομα των οποίων δικαιολογούνται μέχρι και οι βομβαρδισμοί στον μουσουλμανικό κόσμο, **την κινηματική συγκρότηση στο πλαίσιο των «ταυτοτήτων»** όπως η οικολογία, η θρησκεία, το φύλο, η σεξουαλική προτίμηση κλπ. Έτσι επιδιώκεται να εξουδετερωθεί η υπαρκτή δυνατότητα να αναπτυχθούν ανατρεπτικά κινήματα για τις αντιθέσεις αυτές, που οξύνει στο έπακρο ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός, και να τροφοδοτηθεί μια συνολική αντικαπιταλιστική πάλη και μια σύγχρονη αντίληψη κομμουνιστικής απελευθέρωσης, που αποτελεί τη συνολική απάντηση.

Ορισμένες επισημάνσεις:

Τέθηκε στον προσυνηδριακό διάλογο και πολύ περισσότερο τίθεται από τη ζωή **η ανάγκη υπογράμμισης της αναβαθμισμένης πολεμικής απειλής και του ακροδεξιού φασιστικού κίνδυνου**. Οι θέσεις άνοιξαν τη συζήτηση, που πρέπει να βαθύνει. Η αλήθεια είναι πως, στο σύνολο του κινήματος και της μαχόμενης Αριστεράς (και της ANΤΑΡΣΥΑ και του ΝΑΡ) τα ζητήματα αυτά ήταν και είναι υποτιμημένα στην πράξη, καθώς η αναγκαία προτεραιότητα της πάλης κατά των ευρωμνημονίων κυρίως στο κοινωνικο-οικονομικό πεδίο απορροφούσε την ενέργεια. Είναι επιτακτική ανάγκη να υπερβούμε κάθε υποτίμηση των συγκεκριμένων απειλών. Υπογραμμίζουμε:

- **Τα φαινόμενα αυτά πρέπει να τα αντιμετωπίσουμε σε σύνδεση με την πολύπλευρη καπιταλιστική εκστρατεία - ανασυγκρότηση και μάλιστα με σύγχρονο τρόπο**. Να διδαχτούμε από το παρελθόν, αλλά να μην αναπαράγουμε προσεγγίσεις του παρελθόντος (π.χ. λογικές αντιφασιστικού μετώπου υπό αστική ηγεμονία). Έρχονται από το παρόν και το μέλλον του σύγχρονου ολοκληρωτικού καπιταλισμού και αυτό κρύβει και ακόμα πιο καταστροφικές δυνατότητες (π.χ. σύγκρουση ολοκληρώσεων). Δεν καταργούν την τάση της καπιταλιστικής διεθνοποίησης, φέρνουν στο προσκήνιο όμως τις επικίνδυνες κινήσεις αναδιάρταξής της.

- **Η αντιδραστική τομή προωθείται από όλες τις αστικές κυβερνήσεις και μερίδες, παρά τις παραλλαγές τους και τις διαφοροποιήσεις τους και γι' αυτό είναι και πιο επικίνδυνη**. Σε διεθνές επίπεδο, οι ΗΠΑ είναι επισπεύδοντες, λόγω του ότι στην προηγούμενη φάση έχασαν έδαφος και εμφανίζουν σημάδια παρακμής, χρησιμοποιούν την πολιτικοστρατιωτική τους δύναμη για να ανακάμψουν. Δεν πάει πίσω η ΕΕ, παρότι φορά τη μάσκα της «παγκοσμιοποίησης», της ελεύθερης αγοράς και των δικαιωμάτων. Τα ευρωπαϊκά ΠΠΜ και ειδικά η Γερμανία πρωτοστάτησαν στο να μετατρέψουν την ΕΕ σε μια φυλακή των λαών, σε ένα Τζουράσικ Παρκ των τραπεζών και του κεφαλαίου. Η Ρωσία, η Κίνα ενισχύουν επίσης τον επεμβατικό και καταπιεστικό ρόλο τους. Υπέρμαχοι του προστατευτισμού ή των ανοικτών αγορών, εθνικιστές ή παγκοσμιοποιητές, ενώνονται απέναντι στις εργατικές τάξεις και τους λαούς. Και είναι ο **ολοκληρωτισμός με κουστούμι που αναλαμβάνει το κύριο έργο, έχοντας ως σιδερογροθιά την ακροδεξιά με τη στολή**.

Αυτή τη γραμμή **ακολουθεί και η αστική τάξη στη χώρα μας**. Ενοποιείται στις συμμαχίες της τόσο με το αμερικανικό όσο και με το ευρωπαϊκό ιμπεριαλιστικό κέντρο στη βάση της προώθησης

των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων («μεταρρυθμίσεων»). Η πολιτική της κυβέρνησης Τσίπρα και του ΣΥΡΙΖΑ εξυπηρετεί και εφαρμόζει την επιλογή αυτή.

Το εργατικό κίνημα, η μαχόμενη και σύγχρονα κομμουνιστική Αριστερά, είναι ενάντια σε κάθε παραλλαγή της κανιβαλικής αστικής πολιτικής, πρώτα και κύρια στη χώρα μας, ενάντια σε όλες τις αστικές κυβερνήσεις και τα αστικά κράτη και συνασπισμούς, δε συμμαχεί με τμήματα του κεφαλαίου. Ούτε με τα «αντιφασιστικά», αντιεθνικιστικά, ούτε με τα «προστατευτικά» ενάντια δήθεν στην ασυδοσία της παγκοσμιοποίησης. Δεν αποτελούν απάντηση «αντιφασιστικά», «δημοκρατικά» ή «αντιπαγκοσμιοποιητικά» μέτωπα με τμήματα της αστικής τάξης και της κυρίαρχης πολιτικής. **Απαιτείται παντού εργατική - λαϊκή αντικαπιταλιστική απάντηση στον πόλεμο και στο φασισμό (γιατί ο καπιταλισμός είναι η μήτρα του τέρατος),** που θα απαντά ανατρεπτικά πρωτίστως στο τρομερό κοινωνικό ζήτημα της εποχής μας, αλλά και στα σύγχρονα προβλήματα της δημοκρατίας, του πολέμου και των έθνους των εργαζομένων, που παροξύνονται. Η πάλη για την ειρήνη και τα δημοκρατικά δικαιώματα περνά μέσα από την ήττα της αστικής πολιτικής.

Πρέπει **να εμπλουτίσουμε** με το αντίστοιχο περιεχόμενο τη στρατηγική μας απάντηση, την επαναστατική τακτική (ήδη στις θέσεις καταγράφεται αυτή η αναπροσαρμογή, να εμβαθύνουμε περισσότερο), την παρέμβαση στο μαζικό κίνημα - π.χ. οι αντιπολεμικοί στόχοι, ο αγώνας ενάντια στο σύγχρονο ολοκληρωτισμό και το νεοφασισμό πρέπει να εμπλουτίσουν και να συνδεθούν με το περιεχόμενο πάλης στο εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα. Κι εδώ έχουμε ήδη δείγματα γραφής που πρέπει να αναδειχθούν και κλιμακωθούν: η διακήρυξη της Κεσάνης (Τούρκων και Ελλήνων), η παρέμβαση στο προσφυγικό και η σύνδεση με την αντιπολεμική πάλη, η πολύπλευρη πάλη ενάντια σε ρατσισμό/φασισμό και αλληλεγγύης στους πρόσφυγες από την Λέσβο και τον Πειραιά, μέχρι το Πέραμα τα Σεπόλια και τη Θεσσαλία.

Συνολικά, συντρόφισσες και σύντροφοι,

βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια γενικευμένη **πολύπλευρη εκστρατεία του κεφαλαίου. Δεν πρόκειται για κάτι που θα περάσει, είναι η προσπάθεια του κεφαλαίου να ανασυγκροτήσει το σύστημα, αναπτύσσοντας τα χαρακτηριστικά του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, για να υπερβεί την κρίση του. Είναι ο βάρβαρος καπιταλισμός της εποχής μας.**

Το δίλημμα καπιταλιστική βαρβαρότητα ή αντικαπιταλιστική ανατρεπτική πάλη, επανάσταση και κομμουνιστική απελευθέρωση έρχεται αντικειμενικά στο προσκήνιο με νέα δυναμική.

Αυτή η κολοσσιαία μάχη ανασυγκρότησης/αντεπίθεσης του εργατικού κινήματος **απαιτεί ένα νέο κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα στην εποχή μας, στον 21ο αιώνα.**

Η ανάγκη και η δυνατότητά τους δεν είναι ιδεολογικές επιθυμίες, αλλά **γεννιούνται υλικά μέσα στις νέες εκρηκτικές κοινωνικές δυνατότητες για τη χειραφέτηση της εργασίας και της ανθρωπότητας,** ενάντια στην πρωτοφανέρωτη εκμετάλλευση, την καταπίεση χωρίς όρια, στην λεηλασία της δημιουργίας και την περίφραξη των κοινών μας δικαιωμάτων.

Τάσεις, οι οποίες έστω και εμβρυακά και με παλινδρομήσεις τροφοδοτούν την **αγωνιστική κινητικότητα και τις αναζητήσεις ευρύτερων στρωμάτων της εργατικής τάξης και της νεολαίας διεθνώς,** οι οποίες λόγω της ιστορικής αδυναμίας του επαναστατικού και κομμουνιστικού κινήματος **εγκλωβίζονται** εντός του κυρίαρχου πολυποίκιλου ρεφορμισμού και της αστικής πολιτικής.

Το μέλλον ενός ανατρεπτικού και επαναστατικού εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος **δεν θα**

περάσει μέσα από τη δορυφοροποίηση ή τη συμμαχία με τα νέα ρεφορμιστικά και αστικοδημοκρατικά ρεύματα (τύπου Μελανσόν, Σάντερς, Κόρμπιν και παλιότερα Ποδέμος και ΣΥΡΙΖΑ), δεν θα γίνει η μαχόμενη Αριστερά δεκανίκι τους, αλλά από την αυτοτελή παρέμβαση και την αλληλεπίδραση με τις αγωνιζόμενες δυνάμεις του λαού και τα πολιτικά ρεύματα που σπάνε και διαφοροποιούνται από το ρεφορμισμό.

2. Η ευρωμνημονιακή καπιταλιστική ανασυγκρότηση στην Ελλάδα και η αστική κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Ζούμε την κοινωνική τραγωδία του λαού και της νεολαίας, την ατέλειωτη οικονομική φρίκη, την απόγνωση της ανεργίας, τον τρόπο της απόλυσης, την ταπείνωση και την αντιδημοκρατική επιβολή της Επιτροπείας, την ακύρωση των ονείρων της νέας γενιάς και το σιωπηλό μαράζι της νέας μετανάστευσης. Δε θα σας κουράσουμε με αριθμούς...

Οφείλουμε να βρούμε το **κόκκινο νήμα**, τον πυρήνα αυτής της επιδρομής, που δεν είναι άλλο από την **προσπάθεια απογείωσης της εκμετάλλευσης** της εργασίας με μισθούς **πεινας, ελαστικές σχέσεις, εργοδοτική δεσποτεία, για να αποσπάσει το κεφάλαιο μεγαλύτερη υπεραξία.**

Όσο περνούν τα χρόνια γίνεται και πιο καθαρό πως η μνημονιακή λαίλαπα δεν είναι μια έκτακτη επιδρομή, επιβαλλόμενη κυρίως απ' έξω, αλλά **μια μεγάλη αντιδραστική καπιταλιστική ανασυγκρότηση**, που μετατρέπει εργαζόμενους, νεολαία και λαό σε δούλους του 21ου αιώνα και προωθείται από το μαύρο μέτωπο ελληνικού και ξένου κεφαλαίου, με καθοριστικό το ρόλο των πολυεθνικών, της ΕΕ, του ΔΝΤ, των ΗΠΑ. **Μια ανασυγκρότηση που εντάσσει την Ελλάδα στην καρδιά του ολοκληρωτικού καπιταλισμού της εποχής μας, με σκοπό να υπερβεί την κρίση και τις αντιφάσεις του.** Η μνημονιακή καπιταλιστική βαρβαρότητα και η επιτροπεία επιβάλλονται ως καθεστώς, για να γίνουν η νέα κανονικότητα του καπιταλισμού.

Άρα και στην Ελλάδα απαιτείται ανατρεπτική εργατική αντικαπιταλιστική απάντηση, με την κατάκτηση της ηγεμονίας από μια σύγχρονη επαναστατική κομμουνιστική λογική. **Δεν μπορεί να υπάρξει νικηφόρα αντιμνημονιακή πάλη χωρίς να είναι εργατική, αντιΕΕ και αντικαπιταλιστική και δεν μπορεί η εργατική πολιτική να μην παλεύει για το ξήλωμα της μνημονιακής καταιγίδας.**

Από τη σκοπιά αυτή αναπτύσσεται ο αγώνας ενάντια στο καθεστώς της ευρω-μνημονιακής επιτροπείας που έχει επιβληθεί στην Ελλάδα, αυτής της **σύγχρονης μορφής δικτατορίας του πολυεθνικού και εγχώριου κεφαλαίου.** Τα σύγχρονα δημοκρατικά και εθνικά ζητήματα που αναφέρονται από την επιτροπεία έχουν έντονα και στην ουσία ταξικό χαρακτήρα, και απαιτούν αντικαπιταλιστικό ανατρεπτικό απελευθερωτικό αγώνα και όχι λογικές «αριστερής» διαχείρισης του Μνημονίου ή εθνικής ενότητας - παραγωγικής ανασυγκρότησης - εθνικής ανεξαρτησίας σε ένα στάδιο αντιμνημονιακής πατριωτικής προοδευτικής πάλης και στη συνέχεια σοσιαλιστικής. **Η εργατική τάξη μπορεί να αναδειχθεί σε ηγετική δύναμη ενός κοινωνικού μπλοκ σύμμαχων λαϊκών στρωμάτων ενάντια στην αστική τάξη και με σύνθημα: Απελευθέρωση από τους δυνάστες των λαών - Αγώνας για να σπάσουν τα εθνικά και διεθνικά δεσμά του κεφαλαίου.**

Η στάση απέναντι στην προωθούμενη καπιταλιστική ανασυγκρότηση και την ΕΕ είναι αποφασιστικής σημασίας, στη σημερινή περίοδο για κάθε πολιτική δύναμη. Η πάλη απέναντι στις βασικές κατευθύνσεις της αποτελεί τον βασικό κρίκο της τακτικής για τη συγκέντρωση των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων του Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου. Οι ηγεσίες της κάθε είδους ρεφορμιστικής (κομμουνιστικής ή σοσιαλιστικής) Αριστεράς δε κατανοούν την υπό εξέλιξη αντιδραστική καπιταλιστική ανασυγκρότηση σαν μια εξαιρετικά σημαντική φάση στην εξέλιξη του

συστήματος, σαν ένα ενιαίο σύνολο αλλαγών κοινωνικών και πολιτικών προς όφελος του μεγάλου κεφαλαίου και των ΠΠΜ. Μιλούν μόνο για «λιτότητα», για «δημοσιονομικό περιορισμό», για «έλλειψη ρευστότητας», είτε για μια συνήθη επίθεση του κεφαλαίου, με αποτέλεσμα να ευνοχίζουν τον αντικαπιταλιστικό και ανατρεπτικό χαρακτήρα της αναγκαίας απάντησης **σε μια διαφορετική κυβερνητική δήθεν φιλολαϊκή αστική διαχείριση.**

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

η κυβερνητική προπαγάνδα ισχυρίζεται πως βγαίνουμε από το μνημόνιο τον Αύγουστο του 2018. Τίποτα ψευδέστερο - **από το μνημόνιο δεν φεύγουμε όσο μένουμε στην ΕΕ, παγιδευμένοι στη χρεομηχανή και στο μονόδρομο του κεφαλαίου**

- Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ έχει πάρει συγκεκριμένα μέτρα για αιματηρά πλεονάσματα 3,5% μέχρι το 2023 και γενικό τσεκούρι 2,5% μέχρι το 2060.

- Μέσα στην ΕΕ ισχύει αυστηρότατη επιτήρηση μέχρι να πέσει το κρατικό χρέος στο 75% του ΑΕΠ, σήμερα είναι 177%

- Ο ΣΕΒ, η ΕΕ, οι τράπεζες, το ΔΝΤ έχουν διαμηνύσει πως δεν διαπραγματεύονται τις κατακτήσεις τους, πως όσο κάνουν κουμάντο αυτοί το ξεθεμελίωμα των δικαιωμάτων (εργασιακών, κοινωνικών, δημοκρατικών) και οι μισθοί πείνας είναι δεδομένα.

Μήπως πάμε για σταθεροποίηση, όπως λέει ο ΣΥΡΙΖΑ και ανάπτυξη;

Εάν επρόκειτο για σταθεροποίηση, αυτή **θα ήταν σταθεροποίηση στην κόλαση, την ευρωμνημονιακή**, των 300-400 ευρώ, των πλειστηριασμών, των ιδιωτικοποιήσεων. Δεν μπορεί να γίνει ανεκτή! Αλλά δεν είναι ούτε κι αυτό: από 1/1/18 κόβεται το ΕΚΑΣ και η προσωπική διαφορά στις συντάξεις (μείωση 18% κατά μ.ο.) Μέτρα που έχουν ψηφιστεί από πέρυσι και δεν αναπληρώνονται με τίποτα από τα ψίχουλα του Κοινωνικού επιδόματος Αλληλεγγύης και του μερίσματος. Με τα μέτρα αυτά οι συνταξιούχοι θα χάσουν την τριετία 2019-2021 επιπλέον 8 δις. ευρώ! Από 1/1/19 μειώνεται το αφορολόγητο, άρα μειώνονται οι μισθοί.

Με την διατήρηση, σταθεροποίηση και κλιμάκωση της μνημονιακής καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης η κοινωνική καταβύθιση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων θα συνεχιστεί, μέσα σε ένα περιβάλλον διαρκώς αυξανόμενης καταπίεσης.

Η έξοδος του ελληνικού καπιταλισμού από την κρίση δεν μπορεί παρά να γίνει με πρωτοφανή λεηλασία εργαζομένων και λαού, όπου μία πλευρά είναι η συγκέντρωση του κεφαλαίου και η **καταστροφή μεγάλου μέρους των μεσαίων στρωμάτων**. Κι αυτό, γιατί η βύθιση της οικονομίας είναι πολύ μεγάλη, γιατί τα ισχυρότατα ΠΠΜ των ηγεμονικών καπιταλιστικών κρατών αποσπών μεγάλο μερίδιο υπεραξίας (μέσω της αποπληρωμής του χρέους, μέσω των κερδών των πολυεθνικών, μέσω της λεηλασίας δημόσιου πλούτου κλπ), γιατί ιδιωτικές επενδύσεις σε εποχή κρίσης έρχονται μόνο όταν το ποσοστό κέρδους είναι τεράστιο και οι συνθήκες κερδοφορίας απολύτως εξασφαλισμένες.

Γι' αυτό λέμε πως, κι αν υπάρξει, η «ανάπτυξή» τους θα είναι **αιματηρή, άδικη, ασταθής και αναιμική. Αυτή η νέα Μεγάλη Ιδέα του ελληνικού κεφαλαίου**, στην οποία ορκίζονται ΣΥΡΙΖΑ, ΝΔ, αστικά μνημονιακά κόμματα κλπ, έχει τα απαίσια χαρακτηριστικά της κρίσης τους και θα πατήσει πάνω στα κοινωνικά ερείπια της αναδιάρθρωσης. Δεν θα φάει ψωμί ο κόσμος, μισός μισθός, μισή ζωή. **Το ταξικό έγκλημα στην Μάνδρα**, με τους 23 επιβεβαιωμένους νεκρούς, αποτελεί έκφραση του διαχρονικού αίσχους της καπιταλιστικής ανάπτυξης στην Ελλάδα.

Σύντροφοι και συντρόφισσες, φίλες και φίλοι,

Σε όλα αυτά πρέπει να συνυπολογίσουμε **τον παράγοντα της όξυνσης των ανταγωνισμών στην περιοχή και την πολεμική απειλή, που σκιάζει και τη χώρα μας.** Το ελληνικό κεφάλαιο βλέπει σαν δρόμο υπέρβασης της κρίσης του και την αξιοποίηση των ενεργειακών κοιτασμάτων της ευρύτερης περιοχής, είτε ως μικρομέτοχος στις εξορύξεις, είτε μέσω των αγωγών διανομής, σε συμμαχία από υποδεέστερο ρόλο με αμερικανικές, ευρωπαϊκές, ρώσικες κλπ. πολυεθνικές.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ αναδεικνύεται σε καλό στρατιώτη NATO - ΕΕ, επιδιώκοντας να αναλάβει μέρος του ρόλου που είχε η Τουρκία και η οποία χαρακτηρίζεται από αστάθεια στις σχέσεις της με ΗΠΑ και ΕΕ, λόγω του κουρδικού. Η κυβέρνηση, με τις ευλογίες ΝΔ, ΠΑΣΟΚ κλπ., κλιμακώνει τον αντιδραστικό άξονα με το κράτος τρομοκράτη του Ισραήλ, τη χούντα του Σίσι και την Κύπρο. Δίνει βάσεις και κάθε εξυπηρέτηση σε ΗΠΑ - NATO και ευρωστρατό, προχωρά σε νέους δυσβάστακτους εξοπλισμούς.

Έχουμε ξεκαθαρίσει πως **ο ανταγωνισμός των αστικών τάξεων Ελλάδας - Τουρκίας είναι άδικος και αντιδραστικός, έχει ταξική-εκμεταλλευτική βάση και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου.**

Το εργατικό λαϊκό κίνημα και η αντικαπιταλιστική Αριστερά σε Ελλάδα και Τουρκία πρέπει **να πρωτοστατήσουν για να υψωθεί φραγμός στην απειλή του πολέμου και στους αστικούς ανταγωνισμούς,** που πάντα τους πληρώνουν οι λαοί. Με κεντρικό σύνθημα: Πάλη για την αποτροπή του πολέμου, για την ειρήνη και τη διεθνή συνεργασία των λαών, ενάντια στις αστικές τάξεις και τις κυβερνήσεις, στον ιμπεριαλισμό, στον εθνικισμό, στο σκοταδισμό και στο φασισμό, είναι ανάγκη να δυναμώσει η πάλη για: Να κλείσουν οι αμερικανονατοϊκές βάσεις - καμία νέα, έξω το NATO από την περιοχή - έξω η Ελλάδα από NATO και ευρωστρατό, κανένας φαντάρος έξω από τα σύνορα, όχι στις εξοπλιστικές εκστρατείες - δραστική μείωση των στρατιωτικών δαπανών, όχι στον πολεμικό άξονα με Ισραήλ και Αίγυπτο, δικαιώματα κι ελευθερίες στους φαντάρους - μείωση της θητείας, όχι θητεία στα 18, καμία άσκηση, πολυεθνική ή εθνική, διαχείρισης εξεγέρσεων, καταστολής πλήθους, εσωτερικής ασφάλειας και κοινές επιχειρήσεις στρατού-αστυνομίας.

Πόσο παράταιρα ακούγεται, με βάση όλα αυτά, το success story της κυβέρνησης.

Παρόλα αυτά δεν πρέπει να υποτιμάμε τον ΣΥΡΙΖΑ. Χρεοκόπησε ως εναλλακτική φιλολαϊκή λύση άρσης της μνημονιακής τυραννίας, δυσφημεί την Αριστερά, **αλλά προσπαθεί πλέον να πλασαριστεί ως ικανή διαχειριστική δύναμη του συστήματος, με κοινωνική - δημοκρατική ευαισθησία, ως το μικρότερο κακό.**

Επιχειρεί **να κερδίζει διπλά:** και από την υποστήριξη του κεφαλαίου, της ΕΕ, των ΗΠΑ, **των πάνω,** που υπάρχει όσο κάνει την βρόμικη δουλειά (η κυβέρνηση Τσίπρα έλαβε πολλές φορές τα εύσημα των ΗΠΑ, της ΕΕ και του κεφαλαίου), αλλά και από την ανοχή **των κάτω** - διεκδικώντας την εκλογική τους ενίσχυση, σηκώνοντας ξανά το ψευτοδίλημμα με τη Δεξιά. Και σε ένα βαθμό το καταφέρνει, παρότι μεγαλώνουν οι αντιδράσεις για την πολιτική του.

Ο ΣΥΡΙΖΑ επιχειρεί επίσης να αναδειχτεί ως κρίσιμη παράμετρος στο αστικό πολιτικό σύστημα, εξασφαλίζοντας σταθερότητα και ανανέωση, είτε από κυβερνητική θέση, είτε από θέση ευρω-συστημικής αντιπολίτευσης, που θα επιχειρεί μακροπρόθεσμα να ακυρώσει τη δυνατότητα ενίσχυσης μιας μαχόμενης ανατρεπτικής Αριστεράς.

Ο ΣΥΡΙΖΑ προχωρεί σε **ενεργητική προώθηση αστικής διεξόδου.** Μαζί με την ακραία φιλοεπιχειρηματική, φιλοΕΕ, ακραία νεοφιλελεύθερη ΝΔ, και σε ανταγωνισμό μαζί της για το ποιος θα έχει το γκουβέρνο, διαμορφώνει μια **νέα συναίνεση για το μέλλον,** γύρω από το τρίπτυχο: **ευρωπαϊκός μονόδρομος - δημοσιονομικός Προκρούστης - ενθάρρυνση της επιχειρηματικής ανάπτυξης,** πρώτα και κύρια των μεγάλων επιχειρήσεων - «επενδύσεων», πάνω

στα συντρίμια των εργατικών - λαϊκών δικαιωμάτων και αναγκών, του περιβάλλοντος και του δημόσιου πλούτου.

Από κοντά και το νέο κόμμα του κέντρου, το κόμμα των κέντρων.

Με την προώθηση της συνολικής αντιδραστικής καπιταλιστικής ανασυγκρότησης ο **ΣΥΡΙΖΑ αποκαλύπτει πλατύτερα την ένταξή του στην αστική πολιτική**. Αποδεικνύεται πως η μνημονιακή του διακυβέρνηση δεν ήταν αποτέλεσμα κάποιου δήθεν οδυνηρού συμβιβασμού που θα ξεπεραστεί, αλλά πλήρης ένταξη στην κυρίαρχη πολιτική.

Υπογραμμίζεται η εκτίμηση των Θέσεων: **«Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ αποτελεί κυβέρνηση αστική, προώθησης, κλιμάκωσης, εμπέδωσης και ιδιότυπης - επικίνδυνης δικαιολόγησης των αντιδραστικών αντεργατικών αναδιαρθρώσεων (μνημονιακών και άλλων), εχθρική προς το λαό και το μαζικό κίνημα, που καμία σχέση δεν έχει με την Αριστερά, παρά μόνο τη ζημιά που προκαλεί με το να την επικαλείται».**

Γι' αυτό έχει μεγάλη σημασία να βαθύνει η αντιπαράθεση με την κυβέρνηση, αλλά και όλη τη λογική ΣΥΡΙΖΑ, που δυστυχώς έχει ευρύτερη επίδραση σε πολιτικές δυνάμεις, ανεξάρτητα από το εάν βρίσκονται σε αντιπαλότητα με το Μαξίμου.

- Για την ανατροπή της πολιτικής και της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ και κάθε κυβέρνησης που υλοποιεί την ίδια πολιτική.

- Για την άρνηση και ανατροπή του διλήμματος «ΣΥΡΙΖΑ ή Δεξιά».

- Για τη ρήξη με τα κομματικά και συνδικαλιστικά του εργαλεία, επιδιώκοντας σταθερά την επικοινωνία και το τράβηγμα στον αγώνα του κόσμου που ήλπισε από τον ΣΥΡΙΖΑ

- Για τη βαθύτερη διαφοροποίηση, τακτική και στρατηγική, από τη ρεφορμιστική και διαχειριστική λογική, που έθρεψε το φαινόμενο ΣΥΡΙΖΑ. Βαθιά ρήξη με τις λογικές «μπορούμε και μέσα στο ευρώ και την ΕΕ», διαταξική αντιμνημονιακή ενότητα «ενάντια στους ξένους και τους διεφθαρμένους», «πρώτα παραγωγική ανασυγκρότηση και μετά οι εργατικές - λαϊκές διεκδικήσεις», «ψηφίστε για αριστερή κυβέρνηση να μας βγάλει από τα μνημόνια», ευρύτερα εκλογικά μέτωπα σωτηρίας, με το κίνημα και τον λαό στον καναπέ.

3. Η αναγκαία τομή στο κίνημα και την Αριστερά

Η σημερινή κατάσταση στο μαζικό κίνημα είναι δύσκολη. **Βαραίνει ακόμα καταλυτικά η απογοήτευση από τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και η αίσθηση πως δεν μπορεί να πάει αλλιώς.**

Υπάρχουν όμως σημαντικοί αγώνες και αντιστάσεις, ακόμα κι αν κυριαρχεί το αμυντικό ή κλαδικό στοιχείο. Αγώνες επίμονοι και μαχητικοί, με καθοριστική τη συμβολή της ταξικής πτέρυγας και της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, που δείχνουν τις δυνατότητες να ορθωθεί πύργος ατίθασος στην 3^η αξιολόγηση και στην απρόσκοπτη εξέλιξη των αναδιαρθρώσεων: το μαχητικό κίνημα κατά των πλειστηριασμών της λαϊκής κατοικίας, το επίμονο «όχι» στην αξιολόγηση μεγάλου μέρους των δημοσίων υπαλλήλων κλπ. αλλά και άλλοι, όπως στους ΟΤΑ, στον ΟΤΕ που μπαίνει αίτημα αυξήσεων, στις τηλεπικοινωνίες, στους ναυτεργάτες, στις συγκοινωνίες κλπ.

Τμήματα εργαζομένων, λαού και νεολαίας στρέφονται κατά της ευρω-μνημονιακής και της κυβερνητικής πολιτικής και αναζητούν βαθύτερες απαντήσεις σε σύγκρουση με το μονόδρομο της ΕΕ, του ΝΑΤΟ και της δικτατορίας των αγορών, των τραπεζών και του κεφαλαίου. περισσότερος κόσμος το επόμενο διάστημα θα αναζητήσει τι λέει το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Σύντροφοι και συντρόφισσες,

Για να απαντήσουμε στις νέες προκλήσεις θέσαμε την αναγκαιότητα μιας μεγάλης τομής στο κίνημα και την Αριστερά. Μια τομή προγραμματική, που θα συνοδευτεί από την αναγκαία συγκέντρωση δυνάμεων σε αυτή την κατεύθυνση.

Η ανάγκη της τομής προκύπτει και από τη νέα φάση που μπαίνει η διεθνής και εγχώρια επιδρομή του κεφαλαίου και από τα βαθύτερα συμπεράσματα από την ήττα του λαϊκού παράγοντα στον προηγούμενο γύρο της μάχης.

Η συζήτηση για την ήττα δεν μπορεί να γίνεται γενικά, πρέπει να δούμε ποια λογική κυριάρχησε και οδήγησε εκεί και αυτή ήταν του ΣΥΡΙΖΑ, δεν μπορεί να φορτώνεται στο ΝΑΡ ή την ΑΝΤΑΡΣΥΑ. **Άλλου επιπέδου και κυρίως άλλης κατεύθυνσης είναι οι δικές μας ευθύνες και αδυναμίες:** έχουν να κάνουν με το κατά πόσο συμβάλλαμε επιτυχημένα στο να βγει στο προσκήνιο ο οργανωμένος λαός, να εκφραστεί μια στρατηγική και τακτική απάντηση, να γίνουν βήματα για τον αναγκαίο κομμουνιστικό φορέα, δηλαδή τελικά να ηττηθεί ή να αντιπαλευτεί το σχέδιο ΣΥΡΙΖΑ. Είναι μια αυτοκριτική που γίνεται από θέσεις εργατικής αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής πολιτικής και πρέπει να βαθύνει και να γίνει και πιο θετική, με την έννοια του τι πρέπει να γίνει.

Και μέσα σε αυτό το πλαίσιο δεν πρέπει να χάνουμε τη συμβολή μας στο να υπάρχει μαχόμενη, αντικαπιταλιστική και κομμουνιστική Αριστερά σήμερα, να τίθεται με υλικούς όρους το καθήκον της ανασυγκρότησης και της αντεπίθεσης, να μην έχουμε μόνο **όσους θρηθούν ή «κρύβονται» για την χαμένη ευκαιρία του ΣΥΡΙΖΑ.**

Γι' αυτό η τομή δεν μπορεί να έχει την κατεύθυνση **ενός ΣΥΡΙΖΑ νούμερο 2,** δεν μπορούμε να πάμε «με μία από τα ίδια», όπως σε μεγάλο βαθμό υλοποιεί -παρά ορισμένες αριστερές μετατοπίσεις- **η ηγεσία της ΛΑΕ.** Δεν μπορεί να εμπνεύσει και να πάει μακριά μια λογική αντιμνημονιακού προοδευτικού μετώπου, που αναπαλαιώνει λογικές «εθνικής ανεξαρτησίας», «παραγωγικής ανασυγκρότησης», «τόνωσης της ζήτησης», υποβαθμίζοντας καίρια την αναγκαία ρήξη με το κεφάλαιο και την αποδέσμευση από την ΕΕ. Με λογικές κυβερνητικών λύσεων, εντός του συστήματος, με την επανάσταση απύσχα και το σοσιαλισμό εξόριστο στο επόμενο στάδιο, που διαρκώς απομακρύνεται.

Ούτε όμως την λογική του ΚΚΕ που καταργεί και τακτική και μετωπική πολιτική και κινηματική λογική σύγκρουσης και μάχης, στο όνομα μιας κομματικοκεντρικής συγκέντρωσης δυνάμεων για «όταν ωριμάσουν οι συνθήκες». Και βέβαια και για τότε προβάλλει μια ασαφή λαϊκή εξουσία χωρίς επανάσταση, με ορίζοντα τον «υπαρκτό σοσιαλισμό» που κατέρρευσε.

Ούτε βέβαια σε μια αναρχική κατεύθυνση, με τη «γοητεία» της θεαματικής ατομικής βίας, που συνήθως αναπτύσσεται σε περιόδους ήττας του κινήματος, χωρίς να προσφέρει ουσιαστικά, εμποδώνοντας την ανάθεση. Δεν είναι εκεί οι συγκρούσεις και οι ανατροπές που ανοίγουν δρόμο για την αντεπίθεση του κινήματος, αλλά στην επίπονη και συστηματική δουλειά μέσα στον κόσμο, που προετοιμάζει τα μεγάλα γεγονότα.

Η ήττα του εργατικού - λαϊκού κινήματος στην προηγούμενη φάση **δημιουργεί μια σειρά τάσεων αναδίπλωσης:** ένα μέτωπο για να σωθούμε, ένα κόμμα για να μας σκεπάσει, επιμέρους κινήματα, κατακερματισμός σε θεματικά κι επιμέρους ζητήματα και βλέπουμε. Στο έδαφος αυτό εμφανίζονται είτε τάσεις ενότητας χωρίς προοπτική και την αναγκαία πολιτική βάση, είτε τάσεις διάσπασης, γιατί *δήθεν ο σύντροφος ή ο συναγωνιστής μου με εμποδίζει να προχωρήσω, ενώ το πρόβλημα είναι βαθύτερο.*

Ειδικά το τελευταίο διάστημα και ιδιαίτερα σε χώρους νεολαίας, με μικρότερη εμπειρία και

χαλαρότερους συντροφικούς – συναγωνιστικούς δεσμούς, εμφανίζονται επικίνδυνα και διαλυτικά φαινόμενα, που όχι μόνο δεν έχουν καμία σχέση αλλά είναι εχθρικά με τις αξίες, την πολιτική και την κουλτούρα της Αριστεράς, ειδικά της επαναστατικής. Φαινόμενα άσκησης βίας μέσα στο κίνημα και στην πτέρυγα, τραμπουκισμού και οπαδισμού, καταστολής της άλλης άποψης, στοχοποίησης και πολιτικής «εξόντωσης» αγωνιστών, δεν έχουν θέση σε κινήσεις και μέτωπα που αγωνίζονται για την απελευθέρωση του ανθρώπου και συγκρούονται με την αστική πολιτική και τους μηχανισμούς της.

Το ΝΑΡ και η νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση θα συμβάλλουν αποφασιστικά στην απομόνωση τέτοιων πρακτικών, που δεν έχουν θέση μέσα στην μαχόμενη και αντικαπιταλιστική Αριστερά.

Σε κάθε περίπτωση και σε όλα τα επίπεδα επιμένουμε στο άνοιγμα του πολιτικού διαλόγου, της πολιτικής αντιπαράθεσης, με τον πιο καθαρό τρόπο, μακριά από λογικές αστικής βίας και συντροφικών μαχαιρωμάτων.

Συνολικά Σύντροφοι και συντρόφισσες,

σηκώνουμε τη σημαία μιας άλλης τομής, σε τακτικό και στρατηγικό επίπεδο.

- Υπογραμμίζουμε και στις Θέσεις και σήμερα στο συνέδριο πως αποτελεί **θέμα προτεραιότητας η ανάδειξη, βαθύτερη επεξεργασία και προώθηση της στρατηγικής της κομμουνιστικής διεθνιστικής απελευθέρωσης**, η οποία είναι η **μόνη συνολική εναλλακτική στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό της αδυσώπητης κρίσης και της βάρβαρης «ανάπτυξης»**. Για να υπάρξει νικηφόρος αντικαπιταλισμός πρέπει να είναι **βαθιά και με σύγχρονο τρόπο κομμουνιστικός και επαναστατικός**. Με οδηγό τη δημιουργική ανάπτυξη στη νέα εποχή του μαρξισμού απαιτείται η κομμουνιστική επαναθεμελίωση της στρατηγικής. Έτσι ώστε μαζί και μέσα από την άρνηση του παρόντος να αναδύεται και να αναδεικνύεται η θέση και το θετικό στοιχείο του μέλλοντος, που μπορεί να καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων. Το κομμουνιστικό πρόγραμμα της εποχής μας πρέπει να αναδείξει την **καθοριστική** κινητήρια δύναμη, που είναι ιστορικά **θετική**: τη δημιουργική δυνατότητα της σύγχρονης εργατικής τάξης να οικοδομήσει μια νέα, κομμουνιστική κοινωνία. Πρόκειται για την **πιο καθοριστική** και συνάμα την **πιο υποτιμημένη και καθυστερημένη πλευρά** της παρέμβασης των δυνάμεων μαρξιστικής επαναστατικής αναφοράς. Και από την άποψη αυτή ιεραρχούμε ψηλά την προσπάθεια για το σύγχρονο πρόγραμμα και κόμμα κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

- **Αναδεικνύουμε την αναγκαιότητα της επανάστασης**, του τσακίσματος του αστικού κράτους και της επαναστατικής ανατροπής της αστικής κυριαρχίας, ως αναγκαίας προϋπόθεσης για να εκκινήσουν οι μεγάλοι μετασχηματισμοί προς την κομμουνιστική απελευθέρωση. Η στάση απέναντι στην επανάσταση αποτελεί θεμελιακό στοιχείο και κριτήριο για την αντικαπιταλιστική και κομμουνιστική Αριστερά. Άρνησή της σημαίνει τελικά άρνηση του κοινωνικού μετασχηματισμού. Αναβαθμίζουμε την προσέγγισή μας ορίζοντας το χαρακτήρα της επανάστασης, **ως εργατική αντικαπιταλιστική επανάσταση με κομμουνιστικό περιεχόμενο**. Κοινωνικό υποκείμενό της είναι η πρωτοπόρα σύγχρονη εργατική τάξη και η συμμαχία της (υπό την ηγεμονία της) με τα πλατιά λαϊκά στρώματα, ειδικά εκείνα που φτωχοποιούνται. **Υπογραμμίζουμε** πως η κατάληξη της κυβερνητικής λύσης ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και η γενικότερη σχετική εμπειρία –ιστορική αλλά και πρόσφατη, όπως, για παράδειγμα, στη Λατινική Αμερική– υπογραμμίζουν τον **λαθεμένο χαρακτήρα** των αντιλήψεων που αναδεικνύουν-ιεραρχούν το ζήτημα της κυβέρνησης ως βασικό κρίκο-δρόμο της επαναστατικής μετάβασης και **αποκόπτουν την «πάλη για την κυβέρνηση» από την πάλη για την πολιτική εξουσία συνολικά**.

- **Επιδιώκουμε να αναπτύξουμε την επαναστατική τακτική, η οποία ξεκινά από τις ανάγκες και τα δικαιώματα των εργαζομένων και εμπνέεται από την καθοριστική κατεύθυνση των**

στρατηγικών συμφερόντων της εργατικής τάξης. **Θέτει τους αναγκαίους πολιτικούς στόχους και διαμορφώνει το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης, που αποτελεί πυλώνα της και έχει στόχο τη ρήξη και ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής. Αναδεικνύει, μέσα από την εμπειρία και την κίνηση των εργαζομένων, πως η συνολική υλοποίηση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης απαιτεί επανάσταση και εργατική εξουσία.**

Με βάση αυτά, την εκτίμηση για τη φάση επικίνδυνης υπεραντιδραστικής εκστρατείας του κεφαλαίου σε διεθνές επίπεδο και την κατάσταση στην Ελλάδα, προτείνουμε ως **πυρήνα της επαναστατικής τακτικής** στις σημερινές συνθήκες **την πάλη για το ψωμί - δουλειά - ειρήνη - ελευθερία της εποχής μας, για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της κλιμακούμενης αντεργατικής, πολεμικής και αντιδραστικής εκστρατείας του κεφαλαίου που έχει στόχο την αντιλαϊκή ανασυγκρότηση του συστήματος.** Με στόχο τη συγκρότηση του επαναστατικού υποκειμένου και την προσέγγιση της επανάστασης.

Η επαναστατική τακτική μέσω του αντικαπιταλιστικού περιεχομένου, της ταξικής της ουσίας, των δρόμων και των μέσων επίτευξης, αλλά και του σκοπού της **συνδέεται με την αντικαπιταλιστική εργατική επανάσταση, η οποία αποτελεί το ανώτατο σημείο της επαναστατικής τακτικής, το άλμα, την τομή και την αφετηρία της επαναστατικής στρατηγικής για την κομμουνιστική απελευθέρωση, τον κρίκο σύνδεσής τους.** Αν αφαιρεθεί αυτός ο κρίκος θα έχουμε αποσύνδεση της τακτικής από την πάλη για την εξουσία (πλευρά που εντοπίσαμε ως σοβαρή αδυναμία στον πρώτο κύκλο των αγώνων κατά της ευρωμνημονιακής καπιταλιστικής ανασυγκρότησης), με κίνδυνο να έχει ορίζοντα μόνο κατακτήσεις και αλλαγές εντός του συστήματος.

Σύντροφοι και συντρόφισσες,

Η δική μας τομή επιδιώκουμε να εκφραστεί **με ενιαίο σχέδιο** σε όλα τα επίπεδα του υποκειμένου **της επαναστατικής τακτικής, δηλαδή του Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου,** το οποίο εκφράζεται τόσο στο κοινωνικό όσο και στο πολιτικό επίπεδο. Στο Αντικαπιταλιστικό Εργατικό Μέτωπο εκφράζεται η διαλεκτική ενότητα των τριών πλευρών του επαναστατικού υποκειμένου, δηλαδή της κομμουνιστικής πρωτοπορίας-κόμματος, του αντικαπιταλιστικού πολιτικού μετώπου-πόλου και του ευρύτερου αντικαπιταλιστικού κινήματος της εργατικής τάξης και των σύμμαχων στρωμάτων της.

Άρα, για την προώθησή του απαιτούνται:

- **Η ενίσχυση των επαναστατικών κομμουνιστικών δυνάμεων και τα αναγκαία βήματα για το σύγχρονο πρόγραμμα και κόμμα κομμουνιστικής απελευθέρωσης.**
- **Η συγκρότηση του μετώπου-πόλου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς, η ενίσχυση-αναβάθμιση και ο προωθητικός μετασχηματισμός του ελπιδοφόρου βήματος της ANΤΑΡΣΥΑ και το άνοιγμα δρόμων πολιτικής συνεργασίας των ευρύτερων αντικαπιταλιστικών, αντιΕΕ και αντιιμπεριαλιστικών δυνάμεων.**
- **Η συγκρότηση του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής, με θεμέλιο ένα πολιτικά ανατρεπτικό και ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα, η συγκρότηση ανεξάρτητων οργάνων πάλης και επιβολής της λαϊκής θέλησης και η ενίσχυση της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας του μαζικού κινήματος.**

Μας ρωτούν μερικές φορές: μα καλά, εδώ δεν κουνιέται φύλλο κι εσείς βάζετε θέμα κόμματος, στρατηγικής κομμουνιστικής απάντησης, επαναστατικής λογικής, τακτικής αντικαπιταλιστικής κλπ;

Σε συνθήκες ήττας έρχεται συνήθως είτε η τάση για οπισθοχώρηση, για αναδίπλωση, που απειλεί με επώδυνη συνολική υποχώρηση σε τακτικό και στρατηγικό επίπεδο, είτε η τάση απογείωσης, χωρίς επαφή με τις διαθέσεις του κόσμου. Απορρίπτουμε αυτές τις τάσεις, που αναπτύσσονται γύρω μας,

και τονίζουμε:

Ακριβώς σε αυτές τις συνθήκες για να αλλάξει η φορά των εξελίξεων, **η πρωτοπορία** (με την ευρύτερη έννοια, από το επίπεδο του ΝΑΡ και του κόμματος μέχρι την αριστερή αντικαπιταλιστική πτέρυγα) **πρέπει να βαθύνει και να εξοπλιστεί καλύτερα, στρατηγικότερα, να συσπειρωθεί - οργανωθεί.** Ακριβώς επειδή βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια τρομερή αντιδραστική τομή, αν οι δυνάμεις της επαναστατικής και σύγχρονα κομμουνιστικής Αριστεράς δεν συγκροτηθούν σε ανώτερο επίπεδο θα σαρωθούν, όπως είδαμε να συμβαίνει σε άλλες δυνάμεις στην Ελλάδα και διεθνώς.

Ταυτόχρονα η **επαναστατική τακτική μας** και η προώθησή της, **πρέπει να λαμβάνει υπόψη τις συνθήκες, τις τάσεις, τους συσχετισμούς, τις νέες δυσκολίες και τις δυνατότητες.**

Θα πρέπει να μπούμε πιο μέσα στον κόσμο και τις διαθέσεις, να κατέβουμε πιο «χαμηλά» για να μπορέσουμε να τραβήξουμε στο αναγκαίο πολιτικό επίπεδο.

Οι θέσεις έλαβαν υπόψη στην επεξεργασία της τακτικής αυτή την αναγκαιότητα, φέρνοντας μπροστά την ανάγκη πολιτικού εργατικού - λαϊκού αγώνα και διεκδίκησης για τα δικαιώματα και τις ανάγκες, επιχειρώντας τη σύνδεσή τους με την αντικαπιταλιστική ανατροπή της πολύπλευρης εκστρατείας κλπ.

Αλλά θέλουμε να το πάμε παραπέρα:

Η στροφή αυτή μέσα στην εργατική τάξη, τη νέα εργατική βάρδια, τα πιο πληβειακά στρώματα, τους χώρους δουλειάς, σπουδών (πέρα από τα ΑΕΙ) και τις λαϊκές γειτονιές, που υπογραμμίζουμε πως **πρέπει να γίνει δεν αποτελεί απλά ένα ζήτημα προσαρμογής του ΝΑΡ στις σημερινές πιο δύσκολες συνθήκες.**

Είναι κι αυτό **πλευρά της αναγκαίας τομής, όσον αφορά τη δική μας πολιτική και οργανωτική δουλειά.** Η αντίληψη για την προτεραιότητα της ταξικής οργάνωσης, του οργανωμένου λαού και του εξωκοινοβουλευτικού αγώνα, πρέπει να οδηγήσει σε έναν **καθολικό αναπροσανατολισμό των δυνάμεων του ΝΑΡ και της νΚΑ (κι ευρύτερα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και των αντικαπιταλιστικών αριστερών κινήσεων)** μέσα στους εργαζόμενους και τη νεολαία, στη νέα δημιουργία, στη συγκρότηση, στην οργάνωση.

Με βάση όλα αυτά, επεξεργαζόμαστε στις νέες συνθήκες την **αριστερή αντικαπιταλιστική απάντηση, τον βασικό πολιτικό στόχο και τα πολιτικά μας συνθήματα για την επόμενη περίοδο.**

Καλούμε τον κόσμο της δουλειάς και τη μαχόμενη νεολαία να βγουν μπροστά:

Δεν τσιμπάμε στα στημένα - δε διαλέγουμε εκτελεστή των ονείρων και των δικαιωμάτων μας, ΣΥΡΙΖΑ ή ΝΔ - δεν μένουμε εντός του σφαγείου της ΕΕ - υπάρχει άλλος δρόμος ρήξης και ανατροπής.

Για τα εργατικά λαϊκά δικαιώματα, την ειρήνη, τις λαϊκές ελευθερίες και τη λαϊκή κυριαρχία, ανατροπή της ευρωμνημονιακής επίθεσης κυβέρνησης - κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ, των αντιδραστικών καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων και της επιτροπείας. Ήττα και ανατροπή της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και του αστικού ευρωμνημονιακού μπλοκ. Έξω από την ΕΕ - διαγραφή του χρέους.

Για να ανοίξει ο δρόμος για να πάρουν οι εργαζόμενοι και ο λαός τον πλούτο και την εξουσία στα χέρια τους.

Πως;

- Με ισχυρή αντικαπιταλιστική αριστερά και συσπείρωση όλων των μαχόμενων δυνάμεων, για τα εργατικά λαϊκά συμφέροντα, ενάντια και έξω από την ΕΕ και το κοινωνικό σφαγείο που επιβάλλει η αστική τάξη και οι «πρόθυμες» κυβερνήσεις.

- Με αντεπίθεση ενός ανατρεπτικού εργατικού λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος

* Οριζόντιος μαχόμενος συντονισμός συνδικάτων, πρωτοβουλιών αγώνα εργαζομένων και ανέργων, για δουλειά για όλους και με όλα τα εργασιακά, ασφαλιστικά και δημοκρατικά δικαιώματα, αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις τώρα, ενάντια στην κυβερνητική πολιτική, την εργοδοτική ασυδοσία και τον υποταγμένο συνδικαλισμό.

* Μαζική, ανυποχώρητη και ακηδεμόνευτη λαϊκή αντίσταση παντού! Για το δικαίωμα σε παιδεία, υγεία, κατοικία, δημόσια κοινωνικά αγαθά, πολιτισμό και δημοκρατία. Συσπείρωση όλων των μορφών λαϊκής αντίστασης και πάλης σε ενωτικά κέντρα αγώνα. Κάτω κάθε κυβέρνηση μνημονιακής δολοφονίας!

Αυτοί οι στόχοι είναι πολύ πιο αποτελεσματικοί από τις θλιβερά επαναλαμβανόμενες προτάσεις εκλογικής συνεργασίας και κυβερνητικής διεξόδου.

4. Από πού να ξεκινήσουμε; Η ανάγκη ενός σύγχρονου προγράμματος και κόμματος κομμουνιστικής απελευθέρωσης, μιας νέας κομμουνιστικής Αριστεράς

Σύντροφοι και συντρόφισσες,

Στις Θέσεις της Π.Ε. για το 4^ο Συνέδριο αναδείξαμε ως κρίσιμο στόχο τη συγκρότηση σε ανώτερο επίπεδο της ευρύτερης σήμερα πρωτοπορίας, σε όλα τα επίπεδα (κόμμα, μέτωπο, κίνημα) και πρώτα και κύρια στο στρατηγικό πεδίο, ενός σύγχρονου προγράμματος και κόμματος κομμουνιστικής απελευθέρωσης, μιας νέας κομμουνιστικής Αριστεράς.

Ιεραρχήσαμε στην πρώτη γραμμή το ζήτημα της κομμουνιστικής συγκρότησης γιατί θεωρούμε ως κρίσιμη αδυναμία -όλο το προηγούμενο διάστημα- το έλλειμμα συνολικής κομμουνιστικής στρατηγικής απάντησης στον καπιταλισμό. **Θεωρούμε πως ειδικά στις σημερινές συνθήκες είναι ο κρίκος για το τράβηγμα όλης της αλυσίδας** των πρωτοβουλιών μας, όχι μόνο στο επίπεδο της κομματικής συγκρότησης, αλλά και σε εκείνο της μετωπικής συσπείρωσης δυνάμεων και της αντεπίθεσης του κινήματος.

Αποκαλυπτικό της σημασίας που δίνει το κεφάλαιο στην απειλή μιας ενδεχόμενης αναγέννησης του κομμουνιστικού κινήματος είναι η αντικομμουνιστική εκστρατεία που έχει εξαπολύσει ενάντια στο «φάντασμα του κομμουνισμού» (βλέπε συνέδριο Ταλίν, Οκτωβριανή επανάσταση = καταστροφικό πραξικόπημα, εγκλήματα της Αριστεράς 40-50 κλπ.), ενώ βεβαίως καθόλου δεν τους ενοχλεί το ΚΚ Κίνας. Το κεφάλαιο για να αποτρέψει άμεσα και μακροπρόθεσμα την επαναστατική δυνατότητα επιτίθεται με στρατηγική στόχευση στον κομμουνισμό. **Πυροβολούν στο παρελθόν, σημαδεύουν το μέλλον.**

Που εντοπίζουμε την **αναγκαιότητα και τη δυνατότητα** γι' αυτή την μεγάλη και ιστορική πρωτοβουλία:

Γιατί ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός που βουλιάζει μέσα στην κρίση και την βαρβαρότητα φέρνει στο προσκήνιο την αναγκαιότητα για μια στρατηγική, επαναστατική κομμουνιστική απάντηση στην εποχή μας.

Γιατί η σύγχρονη εργατική τάξη είναι τώρα δύναμη παγκόσμια, πλειοψηφική, πιο μορφωμένη και παρά τον κατακερματισμό της, έχει αναβαθμισμένη ρεαλιστική δυνατότητα να αυτοκυβερνηθεί.

Γιατί η επίθεση κυβερνήσεων - ΕΕ - ΔΝΤ - κεφαλαίου είναι στρατηγικού χαρακτήρα, δεν χωρά διορθώσεις, αλλά μόνο ανατροπή. Με γραμμή αντικαπιταλιστικής ανατροπής αποσπώνται και παραχωρήσεις - κατακτήσεις.

Γιατί η χρεοκοπία της διαχειριστικής και ρεφορμιστικής Αριστεράς, με τον πιο τραγικό και εκκωφαντικό τρόπο στην Ελλάδα αλλά και διεθνώς, ωθεί αγωνιστές στην αναζήτηση πιο συνολικών, στρατηγικών και επαναστατικών απαντήσεων, που στήνουν αυτή στη μελωδία ενός νέου κομμουνιστικού κινήματος. Υποχρεώνει στον πιο κάθετο διαχωρισμό από την υποταγμένη Αριστερά με την ανάδειξη της κομμουνιστικής μας φυσιογνωμίας.

Γιατί το ερώτημα εάν υπάρχει ζωή έξω από την ΕΕ, έξω από την κυριαρχία του κέρδους, έξω από τον καπιταλισμό θα έρχεται και θα ξανάρχεται όσο οι δυνατότητες για μια ζωή αξιοβίωτη και ελεύθερη θα συγκρούονται με τους πολλαπλούς ευρωμνημονιακούς κόφτες των ονείρων μας.

Γιατί στην Ελλάδα υπάρχουν χιλιάδες και δεκάδες χιλιάδες αγωνιστές με κομμουνιστική αναφορά, που δεν καλύπτονται από τα υπάρχοντα κόμματα και σχήματα και αναζητούν ένα νέο ξεκίνημα, με κομμουνιστική και μαρξιστική βάση. Ένα ελπιδοφόρο σημείο είναι η συσπείρωση δυνάμεων, η έκδοση και η αξιοσημείωτη απήχηση για το χαρακτήρα του, του περιοδικού Τετράδια Μαρξισμού για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση.

Γιατί αποδείχθηκε στην προηγούμενη φάση των αγώνων, ότι χωρίς την απαραίτητη γονιμοποίηση των σκιρτημάτων και των αγωνιστικών εκρήξεων της εργατικής τάξης και του λαού από το συνειδητό και οργανωμένο στοιχείο, που εμβαθύνει στη στρατηγική, στην θεωρία, στον πολιτισμό και πρωτοπορεί στην τακτική και στον καθημερινό αγώνα, ακόμη και τα πιο ελπιδοφόρα πετάγματα της ταξικής πάλης δεν μπορούν να υπερβούν τα όρια που θέτει ο κληρονομημένος συσχετισμός, η ταξική και ιδεολογική αστική κυριαρχία, η αντιφατική θέση της εργατικής τάξης και η παρέμβαση των μη επαναστατικών ρευμάτων. Για να αναδειχθεί η τάση χειραφέτησης και να υπερβεί την τάση υποταγής, είναι αναγκαία η παρέμβαση της κομμουνιστικής στρατηγικής.

Γιατί τα ρεύματα και τα αντίστοιχα κόμματα του ηττημένου και στάσιμου ρεφορμιστικού κομμουνιστικού κινήματος της προηγούμενης εποχής, όχι μόνο δεν μπορούν να εκφράσουν την κομμουνιστική δυνατότητα της εποχής μας, αλλά αποτελούν ακύρωση, ακόμα και δυσφήμιση του κομμουνισμού, όπως για παράδειγμα με την ταύτιση του ΚΚΕ με τον «υπαρκτό σοσιαλισμό».

Γιατί στον καπιταλισμό της εποχής μας, στις νέες συνθήκες, στη νέα γενιά και στη νέα εργατική βάρδια αντιστοιχεί ένα νέο κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα.

Γιατί τελικά ο κομμουνισμός, παρά τη μεγάλη φθορά που έχει υποστεί ως έννοια, είναι εκείνη η ιστορικά διαμορφωμένη ποιότητα που μπορεί να εκφράσει την τάση της καθολικής απελευθέρωσης, αποτελεί το απόσταγμα των αγώνων για ελευθερία και εργατική - κοινωνική χειραφέτηση.

Τέλος, **γιατί**, έχουμε βαθιά εκτίμηση ότι το NAP (παρά την προσφορά του), όπως είναι σήμερα, με τα όρια και με τις αντιφάσεις που συχνά το καθηλώνουν, δεν μπορεί να εκφράσει από μόνο του αυτή την αναγκαιότητα. Πρόκειται για μια **μαχόμενη δημιουργική αυτοκριτική**, που δεν αναβάλλει την αναγκαία τομή για το αυριανό κόμμα, αλλά την κάνει πιο επιτακτική, από σήμερα κιόλας για τις οργανώσεις NAP και ΝΚΑ.

Με την πρωτοβουλία για το κόμμα φιλοδοξούμε να δώσουμε **ένα θετικό μήνυμα, να αλλάξουμε «υπόδειγμα» στην εκτός των τειχών Αριστερά. Στην κυριαρχία του τακτικισμού και της μικροϊδιοκτησίας, φιλοδοξούμε να ανοίξουμε ορίζοντες στρατηγικούς, προγραμματικούς, να φέρουμε τη συζήτηση επί της ουσίας, να ενώσουμε προωθητικά και να διαχωρίσουμε από την αστική πολιτική, τη διαχείριση και το ρεφορμισμό.**

Από διάφορες πλευρές, καλοπροαίρετα ή όχι, έρχεται το ερώτημα: «μα εδώ χανόμαστε, εδώ μια απεργία ή μια κινητοποίηση της προκοπής δεν μπορεί να γίνει κι εσείς ονειρεύεστε ένα κομμουνιστικό κόμμα της νέας εποχής; Εδώ δεν μπορούμε να αποκρούσουμε την επίθεση και υπάρχει τόσο μεγάλη ιδεολογική σύγχυση κι εσείς μιλάτε για σύγχρονο συνολικό πρόγραμμα κομμουνιστικής απελευθέρωσης; Ο πεινασμένος, καρβέλια ονειρεύεται;»

Σύντροφοι και συντρόφισσες,

δεν πετάμε στα σύννεφα, ούτε την μπάλα στην κερκίδα. **Ακριβώς** γιατί είναι πολύ δύσκολα τα πράγματα, ακριβώς γιατί η επίθεση που έχει ήδη δεχτεί ο λαός μας και οι άλλοι λαοί είναι σαρωτική κι έρχεται ακόμα πιο τρομακτική επιδρομή, ακριβώς γιατί ωριμάζουν και αναβλύζουν νέες δυνατότητες, ακριβώς γι' αυτούς τους λόγους είναι επιτακτικά αναγκαίο το επόμενο διάστημα **να ξεκινήσει η διαδικασία συγκρότησης προγράμματος και κόμματος κομμουνιστικής απελευθέρωσης, μιας νέας κομμουνιστικής Αριστεράς**. Όχι σαν αυτοσκοπός, όχι σαν πολιορκημένο και φοβικό οχυρό, αλλά σαν προκεχωρημένο φυλάκιο της συνολικής αντεπίθεσης του εργατικού λαϊκού κινήματος και της μετωπικής αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, σαν πυροδότης θετικών εξελίξεων.

Σε τέτοιες στιγμές, αποκτά σχεδόν «απόλυτη» προτεραιότητα η συνειδητή παρέμβαση των ίδιων των πρωτοπόρων δυνάμεων των εργαζομένων και της νεολαίας, η ύπαρξη και δράση της κομμουνιστικής πρωτοπορίας, μιας οργάνωσης και Κόμματος της νέας κομμουνιστικής ελπίδας, που αναδεικνύεται σε αποφασιστικό παράγοντα που χαράζει και μετατοπίζει προς την χειραφέτηση τα σύνορα της κοινωνικής πραγματικότητας.

Μας ρωτούν επίσης: σε ποιους απευθύνεστε; Υπάρχουν δυνάμεις; Άλλες φορές ορισμένοι περιορίζουν την απάντηση σε ορισμένες οργανώσεις και μόνο. Ας το ξεκαθαρίσουμε: ο στόχος δημιουργίας ενός νέου προγράμματος και κόμματος δεν μπορεί να εκφραστεί απλά από τη μετονομασία, την ανάπτυξη ή τη μεταμόρφωση μιας οργάνωσης (ούτε του NAP), ούτε από τη συγχώνευση δύο, τριών ή περισσότερων οργανώσεων. Όλα αυτά βοηθούν, αλλά δεν δημιουργούν τη νέα ποιότητα που απαιτείται.

Στη σημερινή περίοδο στις συγκεκριμένες συνθήκες και συσχετισμούς **υπάρχει ένα δυναμικό αγωνιστών** που δίνει με διάφορους τρόπους το παρών στην υπόθεση αυτή, δείτε τις συσκέψεις, τις εκδηλώσεις κλπ. Έχουμε ευθύνη να συμβάλουμε στη συσπείρωση -συγκρότηση του στη βάση της πρότασης μας για ένα σύγχρονο πρόγραμμα και κόμμα.

Παραπέρα, **η μεγάλη μας δύναμη είναι «εκεί έξω»**, στη σύγχρονη εργατική τάξη, στη νέα βάρδια, στη νεολαία, στην μαρξιστική διανόηση, **σε αυτό που υπάρχει, αλλά πολύ περισσότερο σε αυτό που μπορεί να δημιουργηθεί και μετασχηματιστεί**.

Η μεγάλη δύναμη της νέας προσπάθειας θα είναι το ανοικτό κάλεσμα, οι διαδικασίες ενεργητικής συμμετοχής και συμβολής των ανένταχτων αγωνιστών, ιδιαίτερα των νεότερων γενιών πολιτικοποίησης, που διακρίνονται από κριτικό πνεύμα και δημιουργικές προσεγγίσεις.

Οφείλουμε βέβαια να είμαστε σαφείς: δεν καλούμε σε ένα ραντεβού στα τυφλά. Η πρότασή μας έχει στοιχεία προγραμματικά και πολιτικά και δεν αποτελεί μόνο ή κυρίως μια τυπική οργανωτική προσπάθεια συγκόλλησης όσων αναφέρονται γενικά και αφηρημένα σε κάποιον κομμουνιστικό προσανατολισμό.

Δυνάμεις που θεωρούν ότι δεν υπάρχει ανάγκη τομής στην κομμουνιστική στρατηγική και αναστοχασμού πάνω στην ιστορική διαδρομή ανόδου και ήττας του κομμουνιστικού κινήματος, που δεν θέτουν το καθήκον ανάλυσης των αλλαγών του σύγχρονου καπιταλισμού, που εγκλωβίζονται

στον ένα ή στον άλλο βαθμό σε λογικές κυβερνητικής διαχείρισης ή/και συμμαχίας με όρους ηγεμόνευσης από ρεφορμιστικά ρεύματα, απορρίπτοντας ή υποβαθμίζοντας την ανάγκη της επαναστατικής τομής, ή που δεν θέτουν το στόχο για ανώτερη κομματική συγκρότηση ως σημερινό καθήκον, είναι φανερό πως δεν μπορούν να συμβάλουν σε αυτή την προσπάθεια, καθώς έχουν άλλη στοχοθεσία.

Η διαδικασία για ένα σύγχρονο πρόγραμμα και κόμμα κομμουνιστικής απελευθέρωσης όχι μόνο δεν αντιστρατεύεται, απεναντίας **θα ενισχύσει την ενεργητική μας παρέμβαση στον ευρύτερο διάλογο** με την αντικαπιταλιστική και κομμουνιστική Αριστερά (που δεν περιορίζεται μόνο σε όσους επιθυμούν μια νέα κομματική συγκρότηση σε επαναστατική κομμουνιστική βάση), επιδιώκοντας παραπέρα θετικές διαφοροποιήσεις αλλά και αναβάθμιση των δικών μας απαντήσεων. Και ήδη έχουμε δείγματα γραφής σε αυτή την κατεύθυνση (π.χ. Τετράδια Μαρξισμού, διημερίδα)

Έχουμε επίγνωση πως η συγκρότηση κόμματος, δηλαδή η οργάνωση και συσπείρωση ενός σημαντικού τμήματος της αγωνιζόμενης εργατικής τάξης και του λαού, είναι μια πολυσύνθετη διαδικασία που θα καθοριστεί κι από την ταξική πάλη, από τη συνειδητή προσπάθειά μας να αποκτήσουμε προσβάσεις στην εργατική τάξη, από τη ριζική ποιοτική αναβάθμιση της θεωρητικής συγκρότησης και της ανάπτυξης του μαρξισμού, της στρατηγικής ενοποίησης, της επιστημονικής μελέτης του σύγχρονου καπιταλισμού και του ελληνικού κοινωνικού σχηματισμού (κι εδώ οι επεξεργασίες των Τετραδίων, η δημιουργία ομάδων δουλειάς, αλλά και πρωτοβουλίες όπως αυτή με τη διημερίδα για τον ελληνικό καπιταλισμό ανοίγουν δρόμους) και βεβαίως από την κατάκτηση ενός πρωτοπόρου ρόλου στους αγώνες και μιας πολιτικής γραμμής και επαναστατικής τακτικής που επιδρά ανατρεπτικά στους συσχετισμούς.

Σε κάθε περίπτωση υπάρχει προτεραιότητα, αναγκαιότητα και δυνατότητα για τη συσπείρωση και οργάνωση σε κάθε συγκυρία των πρωτοπόρων κομμουνιστικών δυνάμεων, **σε μια επαναστατική κομμουνιστική οργάνωση ανώτερη από το NAP, από άποψη μαζικότητας, ταξικής σύνθεσης, πολιτικής και προγραμματικής εμβάθυνσης και οργανωτικής ποιότητας.**

Αναστολή ή αναβολή της πρωτοβουλίας για το κόμμα ακυρώνει τελικά την προσπάθεια για την μεγάλη τομή, που είναι αναγκαία στην μαχόμενη, αντικαπιταλιστική, κομμουνιστική Αριστερά και στο NAP.

Μπροστά σε ένα τέτοιο **τολμηρό και θεμελιακό εγχείρημα, εγείρονται προφανώς και επιφυλάξεις και αντιρρήσεις**, τις οποίες καλοπροαίρετα συζητούμε. Για ορισμένες ήδη θέσαμε την προσέγγισή μας. Μήπως σε αυτή την πορεία χαθούν οι θεωρητικές προγραμματικές κατακτήσεις του NAP; Σε ποια θεωρητική και πολιτική βάση μπορεί να συγκροτηθεί αυτό το δυναμικό;

Το NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση θα συμβάλλει σε αυτή τη διαδικασία, καταθέτοντας την ΠΠΔ, την απόφαση του συνεδρίου του, τις επεξεργασίες του. Μάλιστα, θεωρούμε πως **τα πολιτικά, τα προγραμματικά και τα θεωρητικά βήματα του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση θα αποκτήσουν ακόμα μεγαλύτερη δύναμη και θα αναπτυχθούν στο βαθμό που αναβαπτίζονται και αλληλεπιδρούν με ένα ευρύτερο δυναμικό το οποίο αγωνίζεται για την αναγέννηση του κομμουνιστικού κινήματος.** Σε μια διαδικασία που, σε επίπεδο στρατηγικής-τακτικής, αντίληψης για το επαναστατικό υποκείμενο και το οργανωτικό ζήτημα, επιδιώκει σταθερά να εκφράσει το τρίτο κύμα του κομμουνισμού στον 21ο αιώνα και όχι έναν ακόμα ρεφορμισμό που θα μιλά στο όνομα του κομμουνισμού, ούτε μια καλύτερη εκδοχή του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και του «υπαρκτού κομμουνιστικού κινήματος» που ηττήθηκε.

Μήπως οδηγήσει σε ένα γραφειοκρατικό κόμμα όπως αυτά του ηττημένου κομμουνιστικού κινήματος; Μήπως είναι αποτέλεσμα νοσταλγίας για το παλιό ή προσπάθεια κατάπνιξης διαφωνιών; Καταρχήν σ. θεωρούμε πως δεν μπορεί να σταθεί μια τέτοια κριτική για το NAP. Προβλήματα ουσίας στην

ανάπτυξη κι εμπάθυνση της εργατικής δημοκρατίας για όλα τα μέλη του NAP και της νΚΑ υπάρχουν, με πρώτο και κύριο τον πολιτικό ρόλο και συμβολή όλων των σ. και των ΟΒ, και βέβαια δεν αφορά στενά πλειοψηφίες και μειοψηφίες. Απεναντίας, πιο έντονο είναι το πρόβλημα εάν η εργατική δημοκρατία μεταφράζεται σε ενιαία πάλη και προώθηση των συλλογικών αποφάσεων.

Το «κόμμα» για μας δεν αποτελεί μια μαγική λέξη που μας επαναφέρει σε μια προηγούμενη ηρωική και ιστορική περίοδο του κομμουνιστικού κινήματος, απαλλαγμένη δήθεν από τραγωδίες. **Η πρόταση μας για το κομμουνιστικό κόμμα της εποχής μας εμπεριέχει δημιουργικά την κριτική και την ανάγκη υπέρβασης του ηττημένου και μη επαναστατικού τελικά κομμουνιστικού κινήματος** που διαμορφώθηκε μέσα από την ήττα του επαναστατικού ρεύματος του Οκτώβρη και των άλλων μεγάλων κοινωνικών επαναστάσεων του 20ού αιώνα. Εκφράζει μια βαθιά κριτική και στις οργανωτικές μορφές συγκρότησής του, που εξέφραζαν την επιβολή επί της εργατικής τάξης.

Αλλά δεν πρέπει να πετάμε μαζί με τα απόνερα και το παιδί, όπως έχουμε πολλές φορές κάνεις, υποτιμώντας την αναγκαία κομματική οργανωτική δουλειά, την επαναστατική οργανωτική συγκρότηση, τη θεωρητική δουλειά.

Επιλέγουμε την επαναστατική υπέρβαση: ούτε Μπρέζνιεφ ούτε Μπερλινγκουέρ, ούτε Φλωράκης ούτε Κύρκος, ούτε κόμμα - φρούριο ούτε κόμμα χυλός, ούτε κομματική αρτηριοσκληρόνωση ούτε κινηματίστικη διάλυση και ελιτισμός.

Αλλά κόμμα με επίκαιρη και επαρκή ανάλυση για τον καπιταλισμό της εποχής μας και τη σύγχρονη εργατική τάξη. Με συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης πολιτικής κατάστασης. Με επαναστατική τακτική που υπηρετεί - προωθεί τη στρατηγική στόχευση για τη σύγχρονη κομμουνιστική κοινωνία του 21^{ου} αιώνα. Κόμμα συντρόφων - ομοϊδεατών - επαναστατών, με βαθύ αλληλοσεβασμό μεταξύ τους, με επαναστατική πειθαρχία και αυτοπειθαρχία, στο σκοπό και εργατική δημοκρατία στη λειτουργία του.

Έχουμε «όπλα» για να αποφύγουμε τις κακοτοπιές: Πρώτο η αντίληψή μας για το επαναστατικό υποκείμενο και την αλληλεπίδραση κόμματος - μετώπου - κινήματος, την οποία όμως είχαμε ουσιαστικά κουτσουρέψει με την υποτίμηση στο θέμα του κόμματος. Το κόμμα κομμουνιστικής απελευθέρωσης είναι ο πρωταρχικός κρίκος, η αφετηρία για τη διαμόρφωση του επαναστατικού υποκειμένου συνολικά. Αλλά αυτό γίνεται με δημιουργικό τρόπο και σχέσεις συνδιαμόρφωσης, που περιέχουν επιδράσεις από το κόμμα προς το μέτωπο και το κίνημα κι αντίστροφα, κι όχι αντιμετωπίζοντας την τάξη ως αντικείμενο ζύμωσης, καταλήγοντας να θεωρεί και τα μέλη του κόμματος αντικείμενο ζύμωσης των ηγεσιών. **Δεύτερο, η αντίληψή μας για το που κρίνεται η πρωτοπορία, άρα και το κομμουνιστικό κόμμα.** Δεν «κάνουν» οι πρωτοπορίες την επανάσταση, δεν «παίρνουν» την εξουσία εξ ονόματος της εργατικής τάξης. Αντιθέτως, επαληθεύουν τον πρωτοπόρο ρόλο τους όταν η δράση τους κατατείνει στο να περνά η άσκηση της εργατικής πολιτικής στα χέρια των ίδιων των εργαζομένων.

Τρίτο, με τη δημοκρατική ενότητα δράσης, που στηρίζεται και στηρίζει την εργατική δημοκρατία στην εσωκομματική λειτουργία. Σε αυτήν την αντίληψη και πρακτική, δημοκρατία και πειθαρχία αποτελούν αδιάρετους πόλους, που πηγάζουν από τον επαναστατικό ρόλο του κόμματος και όπου κάθε βήμα της μιας πλευράς προϋποθέτει και ενισχύει την άλλη. Το δίπολο δημοκρατίας-ενιαίας δράσης οδηγεί σε ενίσχυση της δημιουργικής επεξεργασίας γραμμής και της συγκέντρωσης δυνάμεων, σε υπέρβαση της γραφειοκρατικής συγκεντροποίησης και της οργανωτικής αγκύλωσης, αλλά και των κάθε λογής αντιεραρχικών χάρτινων πύργων ή οργανώσεων-δίκτυο που οικοδομούν τα μεταρρυθμιστικά ή ελευθεριακά ρεύματα, υποτιμώντας τη σημασία της ιδεολογικής-στρατηγικής, πολιτικής και οργανωτικής ενοποίησης.

Πως προχωράμε από δω και πέρα; Προτείνουμε να αποφασίσει το συνέδριό μας:

- Το NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και η νΚΑ βγαίνει από το 4^ο συνέδριο **με ανοικτή πρόσκληση διαλόγου και συσπείρωσης για το πρόγραμμα και το κόμμα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης στην εποχή μας και καταθέτει σε αυτή τη διαδικασία ως βάση συζήτησης κι αρχικής συσπείρωσης το αντίστοιχο κεφάλαιο των Θέσεων και την Πρόταση Προγραμματικής Διακήρυξης.**

- Ενεργοποιούμαστε αποφασιστικά για τη δημιουργία σε πανελλαδικό επίπεδο και σε όσο το δυνατόν περισσότερους κλάδους, γειτονιές και πόλεις, επιτροπών πρωτοβουλίας από αγωνιστές που θέλουν να συμβάλλουν σε ένα νέο κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα, σε μια νέα κομμουνιστική αριστερά. Στόχος να δημιουργηθούν δεκάδες τέτοιες επιτροπές τους επόμενους μήνες.

- Καλούμε σε **δημιουργία κεντρικής Πρωτοβουλίας συντονισμού και οργάνωσης του διαλόγου**, σε παναττικό και πανελλαδικό επίπεδο, με τη συμμετοχή οργανώσεων, ομάδων, κινήσεων, πρωτοβουλιών βάσης, αγωνιστών του εργατικού – λαϊκού – νεολαιίστικου κινήματος και της μαχόμενης κομμουνιστικής Αριστεράς, διανοουμένων, που εμπνέονται από το στόχο.

- Οι επιτροπές πρωτοβουλίας βάσης και η κεντρική πρωτοβουλία θα συντονιστούν και θα οργανώσουν από κοινού τα επόμενα βήματα συγκέντρωσης δυνάμεων και διαλόγου για το νέο φορέα, για μια πανελλαδική συνάντηση που θα καθορίσει και την πορεία προς το ιδρυτικό συνέδριο της νέας κομμουνιστικής οργάνωσης.

- Θα αναβαθμίσουμε με ουσιαστική συζήτηση εσωοργανωτικά και αντίστοιχη πανελλαδική συνδιάσκεψη την ΠΠΔ, σε αλληλεπίδραση με το δυναμικό που συμπορεύεται για τη νέα οργάνωση, ως ουσιαστική συμβολή στη διαδικασία.

Σύντροφοι και συντρόφισσες,

Οι οργανώσεις του NAP και της νΚΑ πρέπει να ιεραρχήσουν θαρρετά ως **πρώτο τους καθήκον** τη συμβολή στο ξεδίπλωμα αυτής της **πρωτοβουλίας**, δρώντας από κοινού –με πνεύμα συντροφικό, ειλικρίνειας και σεβασμού– με όλους τους πρωτοπόρους αγωνιστές και τις δυνάμεις που εμπνέονται από τον ίδιο στόχο.

Είναι αναγκαίο **το δυναμικό του NAP και της νΚΑ να δώσει ενιαία τη μάχη αυτή** με βάση τις συλλογικές μας επεξεργασίες και το σχεδιασμό που καταλήγουμε. Αυτός είναι ο πιο γόνιμος τρόπος για να ανοιχτεί η πρωτοβουλία σε ευρύτερο κόσμο και να ανθήσει ο ουσιαστικός διάλογος. Παράλληλες διαδικασίες ή συγκροτήσεις στη βάση ιδιαίτερων απόψεων ή ρευμάτων –όπως είδαμε το προηγούμενο διάστημα– οδηγούν τελικά σε ασύμπτωτους μονόλογους, περιορίζουν τη δυναμική του εγχειρήματος, χωρίζουν αντί να ενώνουν.

5. Ανασυγκρότηση της ANΤΑΡΣΥΑ, συσπείρωση των ανατρεπτικών αντιΕΕ δυνάμεων

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Το επόμενο διάστημα **η αποστοίχιση σημαντικού μέρους της εργατικής λαϊκής βάσης** του ΣΥΡΙΖΑ θα συνεχιστεί, ενώ διαφοροποιήσεις προς τα αριστερά εκφράζονται και από κόσμο που είχε στηρίξει ρεφορμιστικές λογικές. Ένα τμήμα κοιτά προς την ANΤΑΡΣΥΑ, την αντικαπιταλιστική πτέρυγα, πρωτοπόροι αγωνιστές προς το NAP, αλλά πρέπει να παραδεχτούμε πως η συσπείρωση και οι διαφοροποιήσεις που έχουν εκφραστεί είναι λίγες. Η ANΤΑΡΣΥΑ αποτελεί μια σημαντική κατάκτηση για την αντικαπιταλιστική αριστερά στην χώρα μας και όχι μόνο. Η πολιτική γραμμή που έθεσε τα προηγούμενα χρόνια η ANΤΑΡΣΥΑ, με όλες τις αδυναμίες της, **ενισχύεται από τις εξελίξεις**. Αντίθετα, χρεοκόπησαν οι μεσοβέζικες απαντήσεις, οι λογικές ένταξης ή συνεχούς με τον ΣΥΡΙΖΑ και

το ρεφορμισμό, τα μισά λόγια για την ΕΕ, το χρέος, το κεφάλαιο, ενώ και οι αναχωρητικές λογικές από την πάλη ενάντια στην ευρωμνημονιακή αναδιάρθρωση στο όνομα της λαϊκής εξουσίας δεν δικαιώθηκαν.

Όμως καταλαβαίνουμε ότι η **κατάσταση στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν εμπνέει**, παρότι για ένα ευρύτερο κόσμο αποτελεί μια **πανελλαδικά συγκροτημένη και κοινωνικά δικτυωμένη σχετικά ισχυρή δύναμη**, που θα μπορούσε να συμβάλλει στην αντίσταση, αντεπίθεση και ανατροπή της πολλαπλής κλιμακούμενης εκστρατείας του κεφαλαίου.

Δεν είναι εύκολη η υπέρβαση των δυσκολιών αυτών, απαιτεί όμως καταρχήν μια **ανάγνωση των δυνατοτήτων, εκτίμηση όσων πρέπει να αλλάξουμε ριζικά και όχι συμπερίληψή μας στο χείμαρρο της ηττοπάθειας**, του «δεν γίνεται», της διάσπασης ή της όπως – όπως ενότητας.

Ιδιαίτερη σημασία έχει το προγραμματικό στοιχείο. **Αποτελεί προτεραιότητα η ανάδειξη, εμβάθυνση, τεκμηρίωση, του αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης**, η ανάδειξη της αναγκαιότητας και της δυνατότητάς του, της **ανατρεπτικής ρεαλιστικότητας του άλλου δρόμου**, της σύνδεσής του και με τα αριστερά αντικαπιταλιστικά προγράμματα πάλης σε κάθε χώρο και πεδίο αντιπαράθεσης και «προς τα πάνω» με το συνολικό σχέδιο επαναστατικής ανατροπής και κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

Γιατί αντικαπιταλιστικό εργατικό μέτωπο, γιατί αντικαπιταλιστικό κοινωνικό ρεύμα, πόλος των αντικαπιταλιστικών επαναστατικών δυνάμεων της Αριστεράς; Μήπως διχάζουν όλα αυτά; Μήπως αποτρέπουν κάποιες δυνάμεις; Μήπως θα αρκούσε να είναι απλά ανατρεπτικό, αριστερό, ριζοσπαστικό ή αντιμνημονιακό, προοδευτικό, πατριωτικό;

Κάθε άλλο. Ο αντικαπιταλιστικός προσανατολισμός προκύπτει από την ανάλυση της κατάστασης. Για να νικήσεις πρέπει να γνωρίζεις τον εχθρό σου: το κεφάλαιο και την αστική αντιδραστική πολύπλευρη εκστρατεία. Το μαύρο μέτωπο της αντιλαϊκής επιδρομής στη χώρα, τη συμμαχία κυβέρνησης – ΕΕ – κεφαλαίου.

Η αντικαπιταλιστική κατεύθυνση δεν είναι μια ετικέτα διαχωρισμού, αλλά περιεχόμενο που εκφράζει ταξικά συμφέροντα της μεγάλης πλειονότητας του λαού, στρέφεται ενάντια στο κεφάλαιο και εξοπλίζει για ρωγμές, κατακτήσεις και ανατροπή της επιδρομής. Πώς μπορούν να αυξηθούν οι μισθοί και οι συντάξεις, να δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας με μείωση του χρόνου εργασίας, να πληρωθούν οι εκατοντάδες χιλιάδες απλήρωτοι εργαζόμενοι ή οι απολυμένοι χωρίς αποζημίωση, πώς μπορούν να τεθούν ξανά σε κίνηση εγκαταλελειμμένες από τους επιχειρηματίες παραγωγικές μονάδες αν δεν χάσει το κεφάλαιο σε κέρδη, πλούτο, ιδιοκτησία και τελικά εξουσία; *Ενισχύεται η αναγκαιότητα να φέρουμε αυτό το περιεχόμενο μπροστά, χωρίς να μένουμε μόνο στο «αντικαπιταλιστικό». Περισσότερη ουσία, ουσιαστικά και ρήματα, λιγότερα επίθετα.*

Και σε πολιτικό επίπεδο υπάρχουν αγωνιστές και ρεύματα, που μετά και την οδυνηρή εμπειρία του ΣΥΡΙΖΑ αναζητούν μια ουσιαστική αντικαπιταλιστική, αριστερή απάντηση, ενώ και το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης έχει ευρύτερη απήχηση. Αμφισβητούνται βαθύτερα αντιλήψεις πανκοινωνικών, διαταξικών, πατριωτικών μετώπων, όπου τα συμφέροντα και τα δικαιώματα της μεγάλης εργατικής πλειονότητας ηγεμονεύονται από μικροαστικά, ακόμα και αστικά και μικροαστικά συμφέροντα.

Κι όμως, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ βρίσκεται σε αναντιστοιχία με αυτές τις δυνατότητες, αναπτύσσει κρισιακά φαινόμενα. Το ζητούμενο δεν είναι να πούμε πόσο δύσκολα είναι τα πράγματα, αλλά να αναζητήσουμε και υλοποιήσουμε δρόμους ενωτικής προωθητικής υπέρβασης, χωρίς κουκουλώματα. Χρειάζεται να αντιστρέψουμε το κλίμα απογοήτευσης και αποστράτευσης, ενισχύοντας την πολιτική

συζήτηση, με τη συμμετοχή όλων των μελών και ειδικά των μη ενταγμένων σε οργανώσεις, πολιτικοποιώντας και τα οργανωτικά προβλήματα. Γιατί τα ζητήματα στην ANΤΑΡΣΥΑ είναι πολιτικά.

Στην ουσία το ζήτημα που τέθηκε και τίθεται ήταν και είναι **στρατηγικού προσανατολισμού**. Η ANΤΑΡΣΥΑ **ή θα συμβάλει στην οικοδόμηση ενός αυτοτελούς κοινωνικοπολιτικού ρεύματος -με αντικαπιταλιστική κατεύθυνση και επαναστατική ηγεμονία**, που φυσικά θα επικοινωνεί και θα συνδέεται με τις πιο πλατιές λαϊκές διαθέσεις και θα οικοδομεί τις συμμαχίες του- **ή θα καθλώνεται στην αναζήτηση κάποιου ρεφορμιστικού πολιτικού ρεύματος ως οχήματος για να «αναρριχηθεί» προς το πολιτικό σκηνικό**, με «συμμαχίες κορυφής» χωρίς αρχές και προοπτική.

Παρά τη χρεοκοπία του ΣΥΡΙΖΑ, παραμένει σε ορισμένες δυνάμεις η αντίληψη της Αριστεράς ως ενιαίου χώρου (με παραχάραξη της λογικής του ενιαίου μετώπου, που φτάνει μέχρι το κυβερνητικό κόμμα και τον αστικοποιημένο συνδικαλισμό), ενώ ανανεώνονται λογικές πολιτικού συνεχούς με το ρεφορμισμό. Η άρνηση ορισμένων πλευρών να συμβάλουν στην αναβάθμιση και στη δημοκρατική μετωπική ανασυγκρότηση της ANΤΑΡΣΥΑ και η επιλογή μιας κομματικοκεντρικής προσέγγισης ανακόπτουν τις δυνατότητες και προκρίνουν μια λογική που αντιμετωπίζει την ANΤΑΡΣΥΑ ως άθροισμα δυνάμεων με εκλογική κυρίως χρήση.

Παράλληλα, υπάρχουν αμφισημίες που πηγάζουν από αντιλήψεις υποβάθμισης του αντικαπιταλιστικού μετώπου σε ένα ασαφές «μέτωπο ανατροπής» (όπως παλιότερα του «αριστερού μετώπου»). Επιπλέον, τα τελευταία χρόνια αναπτύχθηκαν τόσο οι απόψεις που πρόβαλλαν την απόλυτη και δογματική θέση «οι επαναστάτες πρέπει να συμμαχούν πολιτικά με τους ρεφορμιστές» όσο και τη διαμετρικά αντίθετή της.

Στην πορεία προς την 4^η Συνδιάσκεψη φιλοδοξούμε η ANΤΑΡΣΥΑ να υπερβεί τις καθλωτικές αυτές αντιλήψεις, **επιδιώκοντας την ενωτική και δημοκρατική ανασυγκρότησή και μετασχηματισμό της, με βάση ένα σχέδιο αντικαπιταλιστικής ανατροπής, διεκδικώντας δημοκρατικά την ηγεμονία για τις επαναστατικές κομμουνιστικές τάσεις.**

Σε αυτό θα συμβάλλει και η πορεία συγκέντρωσης δυνάμεων και συγκρότησης του νέου κομμουνιστικού φορέα, η οποία μπορεί να λειτουργήσει ως καταλύτης και να αλλάξει το συσχετισμό.

Η διαδικασία ανασυγκρότησης και μετασχηματισμού της ANΤΑΡΣΥΑ δεν θα κριθεί μόνο στις διαδικασίες του μετώπου, ούτε σε μια διελκυστίνδα μεταξύ των οργανώσεών της, αλλά **κυρίως με το άνοιγμα προς τα έξω**: Με τη συνειδητή προσπάθεια **για τη συσπείρωση και την οργάνωση των πρωτοποριών που γεννιούνται μέσα στους αγώνες, των πιο φτωχών, πληθειακών και νεολαιίστικων στρωμάτων**. Το μέλλον της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς κρίνεται στο να καταφέρουμε να κερδηθούν τέτοιες ριζοσπαστικές «φλέβες» (όπως έγινε, π.χ., στην προσπάθεια για τα 5μηνα ή σε άλλες απόπειρες στη νέα βάρδια). Για τη γείωσή της **στα εργατικά και στα λαϊκά στρώματα, με σχεδιασμένη παρέμβαση και δημιουργία νέων κλαδικών και τοπικών επιτροπών** σε κλάδους και λαϊκές γειτονιές.

Κι εδώ είναι **κι ένα κρίσιμο σημείο**, που αναδεικνύεται και από την κατάσταση στην ANΤΑΡΣΥΑ, αλλά και συνολικά για την μετωπική πρακτική: **όλα πρέπει να εκφράζονται, να δοκιμάζονται στο μαζικό κίνημα και στα πολιτικά επίδικα, με την κοινή παρέμβαση να δίνουν ώθηση στην πάλη του λαού** και εκεί να κρίνονται και να εξελίσσονται. Η ANΤΑΡΣΥΑ αλλά και το εργατικό λαϊκό κίνημα χρειάζονται την κοινή παρέμβαση των δυνάμεών της στο εργατικό - λαϊκό κίνημα, στην πάλη κατά του πολέμου, για τις ελευθερίες και κατά του φασισμού - ρατσισμού και όχι τη δημιουργία ξεχωριστών «μαγαζιών», αγνοώντας τις συλλογικές δημοκρατικές αποφάσεις του μετώπου.

Στο πλαίσιο αυτό πρέπει να ξεπεράσουμε κι εμείς, αν και δεν είμαστε οι περισσότεροι υπεύθυνοι, μια εργαλειακή αντίληψη για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Το ερώτημα δεν είναι τι κάνει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αλλά τι κάνουμε εμείς για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Για τη **δημοκρατική λειτουργία** και την **οργανωτική της ανασυγκρότηση**, ώστε να ξεπερνιούνται προβλήματα πολυγλωσσίας, διαφορετικών σχεδιασμών και πρακτικών, **για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ των συνελεύσεων, των επιτροπών και των μελών της. Για μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ ενιαίο πολιτικό μέτωπο**, με αυτοτελή δομή/ιστό, δημοκρατία, σεβασμό στις συλλογικές αποφάσεις και «αυτοπειθαρχία» των οργανωμένων τάσεων της και όχι ένα «άθροισμα των οργανώσεων της», όπου η κάθε οργάνωση θα δρα αυτοβούλως αξιοποιώντας τη «φανέλα».

Κάνοντας αυτά τα βήματα η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ενόψει και της 4^{ης} συνδιάσκεψης, πρέπει να απευθύνει **ανοικτή πρόσκληση για την ένταξη στο μέτωπο νέων αγωνιστών και πολιτικών δυνάμεων** και ρευμάτων από το χώρο της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς με μετωπική λογική. Θα μπορούσαν οι συνελεύσεις των τοπικών και κλαδικών επιτροπών να γίνουν **με ανοικτό κάλεσμα ξανά, ως αντικαπιταλιστικές συνελεύσεις**, που καλούμε για συμμετοχή στη συζήτηση όλο το δυναμικό που κινείται σε αυτή την κατεύθυνση, οι οποίοι μπορεί είτε να ενταχθούν στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ είτε να γίνουν παρατηρητές της διαδικασίας.

Το ΝΑΡ και η νΚΑ πρέπει να ενεργοποιηθούν κι αυτοτελώς για την προωθητική ανασυγκρότηση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, με επαναστατική - κομμουνιστική ηγεμονία.

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Η πορεία προς τον αντικαπιταλιστικό πόλο, του οποίου σημαντικό βήμα είναι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δεν είναι μονόπρακτο, οι δυνάμεις θα αναδεικνύονται, θα μεταμορφώνονται και θα συσπειρώνονται μέσα στις μάχες.

Σήμερα η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί να συμβάλλει αποφασιστικά, να γίνει καταλύτης μιας ευρύτερης συσπείρωσης των αντικαπιταλιστικών, αντιιμπεριαλιστικών, αντιΕΕ, ανατρεπτικών δυνάμεων, **με κρίκους το θέμα της ΕΕ, την προτεραιότητα των εργατικών λαϊκών δικαιωμάτων, ενάντια σε ευρωμνημόνια - κεφάλαιο - ιμπεριαλισμό - πόλεμο, ενάντια στη διαχείριση, με σαφή αντικυβερνητική στάση**. Επιδιώκουμε την πολιτική συνεργασία με εκείνες τις δυνάμεις που τείνουν να υπερβούν το όριο της διαχειριστικής λογικής και κινούνται σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, διαχωριζόμενες με σαφήνεια από τις δυνάμεις που τείνουν να το αναπαράγουν περιοριζόμενες σε μια νεο-διαχειριστική, νεο-συριζαϊκή λογική.

Η παραπάνω πρόταση **συνολικής πολιτικής συνεργασίας δεν μπορεί να απευθυνθεί, με βάση τις διατυπωμένες θέσεις τους, σε ΚΚΕ και ΛΑΕ**. Με τις δυνάμεις του ΚΚΕ και της ΛΑΕ, καθώς και με τις άλλες μαχόμενες αριστερές δυνάμεις, επιδιώκουμε με επιμονή την υπεραναγκαία και πολύτιμη κοινή δράση μέσα στο μαζικό κίνημα και τον πολιτικό συντονισμό σε κρίσιμα μέτωπα της ταξικής πάλης, στο πλαίσιο της λογικής του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής, διατηρώντας πάντα την αυτοτέλεια της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Έχουν γίνει θετικά βήματα σε ορισμένες περιπτώσεις, αν και δεν είναι επαρκή.

Δεν υπάρχει όμως με τις δύο αυτές διαφορετικές δυνάμεις της ρεφορμιστικής Αριστεράς πολιτική βάση για συνολική πολιτική συνεργασία. Αρνούνται, με διαφορετικό σκεπτικό η καθεμία, το αναγκαίο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης και την αντικαπιταλιστική ανατροπή της εκμεταλλευτικής, τρομοκρατικής και πολεμικής εκστρατείας του κεφαλαίου. Υποβαθμίζουν τον καίριο πολιτικό στόχο της αποδέσμευσης από την ΕΕ• η ΛΑΕ θεωρεί πρωταρχικό ζήτημα την έξοδο από το ευρώ, ενώ το ΚΚΕ βλέπει την έξοδο από την ΕΕ μετά την κατάκτηση της λαϊκής εξουσίας. Δεν αποδέχονται την επιδίωξη για ένα ισχυρό ανατρεπτικό αντικαπιταλιστικό πολιτικό πόλο-μέτωπο,

καθώς η ΛΑΕ προωθεί ένα πατριωτικό, δημοκρατικό, αντιμνημονιακό μέτωπο και το ΚΚΕ αρνείται κάθε μετωπική πολιτική συνάντηση των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής Αριστεράς. Τελικά, και οι δύο δυνάμεις κινούνται έχοντας ως βασικό κριτήριο την ενίσχυση του κόμματος ή (και) την εκλογική τους καταγραφή, αντί για την ανάδειξη και την ενίσχυση του πρωταγωνιστικού ρόλου του μαζικού κινήματος.

Από διάφορες πλευρές έρχονταν το προηγούμενο διάστημα προτάσεις πολιτικής και εκλογικής συνεργασίας, καθώς για το μεγαλύτερο κομμάτι της παραδοσιακής Αριστεράς πολιτική σημαίνει εκλογές και η όποια συμμαχία ή συνεργασία αποσκοπεί κυρίως στο εκλογικό πεδίο και στην κατάκτηση εδρών.

Είναι εντυπωσιακό πως το ίδιο διάστημα οι προτάσεις και η προσπάθεια του ΝΑΡ, της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, των ταξικών δυνάμεων να συμβάλλουν σε μια αναβαθμισμένη κοινή δράση στο μαζικό κίνημα, πρωτίστως στο εργατικό, **έπεφταν στο κενό**, θεωρούνταν επιμέρους ή κινηματισμός, κριτικάρονταν ως ...κομματικός σχεδιασμός.

Πρέπει να ανοίξουμε δημιουργικό μέτωπο στην **κοινοβουλευτική στενότητα και μια λογική εκλογικών συμμαχιών χωρίς βάθος και προοπτική**. Αν αυτά ήταν προβληματικά παλιότερα, πόσο μάλλον τώρα που υπάρχει μεγάλη δυσπιστία και ανυποληψία της επίσημης πολιτικής. Ο εργαζόμενος λαός, ο κόσμος που κτυπιέται βάνουσα, πρέπει να δει κυρίως την μαχόμενη Αριστερά δίπλα του στον αγώνα, με αποφασιστική συμβολή για να αναπτυχθεί το κίνημα και όχι για πολιτική αξιοποίηση.

Εκεί πρέπει να πέσει το βάρος, εμείς αυτή την μεγάλη ευθύνη πρωτίστως αναλαμβάνουμε.

Η συμμετοχή και αξιοποίηση των εκλογών, παρά την αντιδημοκρατική παρακμή του κοινοβουλίου και των άλλων αστικών θεσμών, η αξιοποίηση της εκλογής σε παρόμοιους αστικούς θεσμούς, γίνονται πάντα από τη σκοπιά της ανάπτυξης του κινήματος, της ταξικής και ανατρεπτικής πάλης, της συγκρότησης της εργατικής πολιτικής και των οργάνων της, της ενίσχυσης της αντικαπιταλιστικής και σύγχρονα κομμουνιστικής Αριστεράς και ακριβώς γι' αυτό γίνεται πάντα στη **βάση αρχών**.

Η εκλογική παρέμβαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ προσδιορίζεται από την πολιτική της επιδίωξη για την προώθηση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, αξιοποιώντας και τη λογική της πολιτικής συνεργασίας. **Η πολιτική πρόταση συνεργασίας δεν διαχωρίζεται από την εκλογική πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ**. Είμαστε ριζικά αντίθετοι με μια λογική που αντιλαμβάνεται τις εκλογικές προτάσεις και συνεργασίες «αυτονομημένες», με κριτήρια κοινοβουλευτικής εκπροσώπησης. Τέτοιες λογικές οδήγησαν την Αριστερά σε μεγάλες ήττες και συμβάλλουν στην απαξίωσή της.

6. Από τα ρυάκια αντίστασης σε ένα ποτάμι αντεπίθεσης και ανατροπής

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

μεγάλο ζητούμενο το επόμενο διάστημα είναι η εκδήλωση αγώνων και η συμβολή στη δημιουργία, με την πείρα των ίδιων των αγωνιζόμενων, ενός **συνολικού ενωτικού πολιτικού εργατικού λαϊκού νεολαιίστικου κινήματος ρήξης και ανατροπής**, που θα αντιπαλέψει την σαρωτική εκστρατεία του κεφαλαίου, θα αποκρούσει κρίσιμες πλευρές, θα κατακτήσει ρωγμές και θα διαμορφωθεί σε ένα αντίπαλο δέος και παράγοντα ανατροπής.

Το πόσο σημαντικό είναι το βλέπουμε από τη λυσσασμένη αντίδραση των αστικών δυνάμεων, όπου εμφανίζονται αγώνες με τέτοια χαρακτηριστικά (π.χ. πλειστηριασμοί, αξιολόγηση δημοσίων

υπαλλήλων, μάχες στο προσφυγικό). Ενοχλούν ειδικά εκείνοι οι αγώνες που δεν μένουν στη διαμαρτυρία, αλλά πάνε για **σύγκρουση και νίκη**.

Χαρακτηριστική **η εμπειρία των πλειστηριασμών**: λαϊκό θέμα, ειδικά των πληβειακών στρωμάτων (μερικές φορές μη εργατικών). Συγκρότηση λαϊκής συνέλευσης και συντονισμού συλλογικοτήτων. Επιμονή και υπομονή, αλλά και λογική πως δεν θα περάσει, πάμε για νίκη, αποφασιστικότητα στις μορφές, ριζοσπαστισμός – συγκρουσιακή λογική. Περιεχόμενο πολιτικό, βάζει στο στόχαστρο έντονα κυβέρνηση – ΕΕ – ΔΝΤ – τράπεζες κλπ. χωρίς να αποσπάται από την αμεσότητα της συγκεκριμένης διεκδίκησης. Κοινή δράση και με άλλες δυνάμεις της μαχόμενης Αριστεράς και του κινήματος, αλλά με επιμονή να είναι στο δρόμο, στον αγώνα και όχι σε συνεννοήσεις κορυφής. Πανελλαδικός συντονισμός.

Αξίζει να γενικευθούν παρόμοιες εμπειρίες. Στο μαζικό κίνημα παρεμβαίνουμε με την πολιτική λογική του **αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής, που αποτελεί μια αγωνιστική ενωτική πρόταση στο μαζικό κίνημα και όχι στο συνολικό πολιτικό επίπεδο**. Δεν μπορεί να λειτουργήσει ως υποκατάστατο του αντικαπιταλιστικού πόλου• απεναντίας, εμπνέεται, συνδέεται διαλεκτικά, τροφοδοτεί και τροφοδοτείται από το αντικαπιταλιστικό πολιτικό μέτωπο. Η λογική του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής **έρχεται να απαντήσει στην ανάγκη της ενότητας σε τέσσερα διαλεκτικά αλληλεπιδρώντα επίπεδα**:

Πρώτον, στην **αγωνιστική ενότητα των διάφορων τμημάτων της εργατικής τάξης**. *Δεύτερον*, στην προώθηση της **συμμαχίας της εργατικής τάξης με άλλα κοινωνικά στρώματα** που πλήττονται από την καπιταλιστική κρίση και την αστική επίθεση. *Τρίτον*, στον **αγωνιστικό συντονισμό όλων των μαχόμενων τμημάτων του εργατικού, λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος**, έτσι ώστε να χτυπάμε όλοι μαζί και όχι ο καθένας χωριστά.

Τέταρτον, στην **κοινή δράση των μαχόμενων τμημάτων της Αριστεράς** στο μαζικό κίνημα και στην πολιτική δράση για την ανάπτυξη του κινήματος.

Τονίσαμε την **αναγκαία στροφή στη συγκεκριμένη «πρωταρχική» δουλειά, στη δουλειά βάσης μέσα στους χώρους**, ειδικά στους χώρους δουλειάς, που είναι πιο δύσκολα τα πράγματα. Δεν είμαστε στη φάση που θα ξεσπούν αγώνες από μόνοι τους κι η Αριστερά πρέπει να βάλει «γραμμή». **Θέλει σχέδιο, προσπάθεια και τέχνη** για να ξεσπάσουν αγώνες. Αυτό σημαίνει: συγκρότηση πρωτοπορίας σε κάθε κλάδο, γειτονιά, χώρο (σε οργάνωση ΝΑΡ – υΚΑ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, κίνηση – σχήμα). Συγκεκριμένο ταξικό, αντικαπιταλιστικό, αριστερό πρόγραμμα πάλης, με αιχμές που να μπορούν να θέσουν σε κίνηση τον κόσμο. Συμβολή στη συγκρότηση αγωνιστικής συλλογικότητας, επιτροπές ή πρωτοβουλίες αγώνα, πρωτοβάθμια σωματεία, συνελύσεις χώρων και γειτονιάς, πρωτοβουλίες νεολαίας κλπ. Και παντού η λογική του συντονισμού, δημιουργία και δικτύωση δηλαδή των οργάνων του οργανωμένου λαού.

Και απ' αυτή την άποψη οι πρώτες μας κινήσεις αλληλεγγύης και διεκδίκησης στην **Μάνδρα** είναι πολύ σημαντικές και φωτίζουν δρόμους δημιουργικούς.

Όλη αυτή η προσπάθεια δεν αφορά απλά οικονομικό αγώνα, θα υπάρχουν και τέτοιοι στους οποίους πρέπει να πρωτοστατήσουμε και να τους πολιτικοποιήσουμε ενάντια στην οικονομική φρίκη των ευρωμνημονίων. Για να ξεσπάσουν αγώνες και πολύ περισσότερο για να αναπτυχθούν χρειάζονται πολιτικά καύσιμα. Επιδιώκουμε συνειδητά κι επίμονα να συνενώνουμε τις αντιστάσεις σε πιο συνολικό επίπεδο.

Στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα παλεύουμε για την ενεργοποίηση όσο το δυνατόν περισσότερων σωματείων σε ταξική, αγωνιστική κατεύθυνση, **με γραμμή πάλης για τα εργατικά συμφέροντα, ενάντια σε κυβέρνηση, αστικές μνημονιακές δυνάμεις, κεφάλαιο, ΕΕ, ΔΝΤ**.

Παρεμβαίνουμε παντού με προγράμματα πάλης, τα οποία, σε σύνδεση με τους κεντρικούς πολιτικούς στόχους του αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης, ενοποιούν τους εργαζόμενους και το κίνημά τους με γενικούς άξονες διεκδίκησης:

- Μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους. Δουλειά με δικαιώματα. Να μη γίνουμε δούλοι του σύγχρονου εργασιακού μεσαίωνα. Αγώνας ενάντια στα προγράμματα ανακύκλωσης της ανεργίας.
- Μείωση του χρόνου (και των ετών) εργασίας τώρα. Για να δουλέψουν οι άνεργοι, για να πάρουμε πίσω τον κλεμμένο πλούτο που παράγουμε.
- Αυξήσεις μισθών-αποδοχών τώρα. Για να ζούμε αξιοπρεπώς από τη δουλειά μας, για να καλύψουμε τις ανάγκες μας, για να χάσει το κεφάλαιο. Με συλλογικές συμβάσεις, κατοχύρωση και άμεση επαναφορά όσων μας έκλεψαν.
- Ελευθερία-δημοκρατία για τους εργαζόμενους και το λαό. Με συνδικάτα ελεύθερα από κράτος-κυβερνήσεις και εργοδότες. Με πλήρη και διευρυμένα δικαιώματα στη συνδικαλιστική δράση, την απεργία, τον συλλογικό και μαζικό αγώνα.
- Ενάντια στον πόλεμο, το ρατσισμό, το φασισμό, για την ειρήνη και την αλληλεγγύη των λαών και την αλληλεγγύη στους πρόσφυγες και τους μετανάστες.

Συμβάλλουμε σε ένα συντονισμό πρωτοβάθμιων σωματείων, για την αντεπίθεση του κινήματος, για να χάσει ο αστικοποιημένος συνδικαλισμός των ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ το μονοπώλιο του σχεδιασμού, δηλαδή της ακύρωσης των αγώνων, και συνολικά στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος.

Παραπέρα, ένα **συνολικό κίνημα ρήξης και ανατροπής** μπορεί σήμερα να προωθείται από **συνελεύσεις αγώνα όλων των αγωνιζόμενων φορέων και τάσεων του μαζικού κινήματος: πρωτίστως των πρωτοβάθμιων σωματείων, επιτροπών και πρωτοβουλιών αγώνα από χώρους δουλειάς και κάδους, Συντονισμούς σωματείων που υπάρχουν σε κλάδους και θέματα (π.χ. κυριακάτικη αργία), συνελεύσεις και συλλογικότητες γειτονιάς, Εργατικές Λέσχες και άλλες τοπικές πρωτοβουλίες, πρωτοβουλίες κατά της επισφάλειας και επιτροπές ανέργων, φοιτητικοί σύλλογοι και μαζικές πρωτοβουλίες της νεολαίας, θεματικές πρωτοβουλίες αντίστασης και πάλης (πλειστηριασμοί, λαϊκή στέγη, διόδια κλπ) κλπ.**

Η συνέλευση αγώνα:

Θα συνενώνει την εργατική αντίσταση με την πάλη ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις,

Θα έχει κέντρο το εργατικό κίνημα και ειδικά τις τάσεις ταξικής ανασυγκρότησης, όπως εκφράζονται με τις πρωτοβουλίες για μαζικό, ενωτικό, δημοκρατικό και ακηδεμόνευτο Συντονισμό Πρωτοβάθμιων Σωματείων

Θα διαμορφώνει ένα άλλο κέντρο αγώνα, δίνοντας βηματισμό στο κίνημα, για μαχητικούς αγώνες για ρωγμές και κατακτήσεις, ενάντια σε κυβέρνηση - κεφάλαιο - ΕΕ.

Θα συγκεντρώνει δυνάμεις και θα θέτει την ανάγκη κοινής δράσης και κυρίως ανάληψης αγωνιστικών πρωτοβουλιών και σχεδιασμού προς όλες τις μαχόμενες δυνάμεις του κινήματος και προς το ΠΑΜΕ, που δεν μπαίνει σήμερα σε μια τέτοια διαδικασία, ειδικά όταν δεν πιέζεται από τους συσχετισμούς.

Δεν θα αποτελεί ένα μικρό κοινοβούλιο κομμάτων, οργανώσεων, παραγόντων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς και της αντιπολίτευσης (κανείς δεν μπορεί να δεχθεί παλαιολιθικές λογικές καπελώματος), αλλά θα αποτελεί πεδίο δόξης λαμπρό για όλες τις μαχόμενες δυνάμεις της

Αριστεράς και του κινήματος να δράσουν από κοινού, να συμβάλλουν στην εργατική λαϊκή αντεπίθεση και με αυτή την έννοια **είναι μια σοβαρή όχι μόνο αγωνιστική - κινηματική αλλά πολιτική πρόταση.**

Βεβαίως, για να γίνουν όλα αυτά απαιτείται οι **ταξικές, αριστερές και αντικαπιταλιστικές κινήσεις** σε κλάδους και χώρους εργασίας, σε γειτονίες, δήμους και περιφέρειες, στο φοιτητικό κίνημα και στη νεολαία, να συγκροτούνται να επεξεργάζονται το πρόγραμμα και τις μορφές πάλης, τον πολιτικό προσανατολισμό. Στις σημερινές συνθήκες οι ταξικές, αριστερές και αντικαπιταλιστικές κινήσεις και σχήματα σε κλάδους μπορούν να διευρυνθούν, να συσπειρώσουν ευρύτερο δυναμικό, είτε που ριζοσπαστικοποιείται στις νέες συνθήκες, είτε που αποχωρεί και καταγγέλλει τον ΣΥΡΙΖΑ, είτε που διαφοροποιείται από τις παρατάξεις του ΚΚΕ και της ΛΑΕ.

Υπερασπιζόμαστε την αυτοτέλεια των κινήσεων, το αντικαπιταλιστικό ανατρεπτικό περιεχόμενο που έχουν κατακτήσει και για το οποίο συμβάλλουμε για να βαθύνει, την ενωτική δημοκρατική λειτουργία τους με βάση τις συνελύσεις τους και τη δημοκρατική ώσμωση διαφορετικών ρευμάτων, αρνούμαστε λογικές ενοποίησης ή διάσπασης στη βάση κομματικών σχεδίων ή μικροκομματικών κομπρεμί (να μπει κάποιος ή να φύγει επειδή είναι ΑΝΤΑΡΣΥΑ ή ΛΑΕ).

Συνολικά και μέσα από την εμπειρία τους επιδιώκουμε οι κινήσεις και τα σχήματα να κατακτούν δημιουργικά ένα περιεχόμενο ταξικό - διεκδικητικό, αντικυβερνητικό, αντιΕΕ, αντικαπιταλιστικό, ενάντια στον υποταγμένο συνδικαλισμό και το αστικό κράτος και τους θεσμούς του (π.χ. ΟΤΑ), τροφοδοτώντας το αντικαπιταλιστικό ρεύμα στην κοινωνία και το αντικαπιταλιστικό εργατικό μέτωπο.

Με βάση αυτό αντιμετωπίζουμε και τις προκλήσεις στην ΕΑΑΚ. Η νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση θα συμβάλλει σε μια δημοκρατική, αντικαπιταλιστική επανίδρυση της ΕΑΑΚ, εργατικής στροφής και θετικής προοπτικής.

Ιδιαίτερη συμβολή για τη συσπείρωση των πρωτοπόρων ταξικών δυνάμεων και αγωνιστών του εργατικού κινήματος και τη διαμόρφωση των όρων για την αντεπίθεση του κινήματος, **για την ανατροπή και την εργατική χειραφέτηση, για τη συμβολή στην προώθηση της λογικής και της γραμμής ενός νέου εργατικού κινήματος**, έχουμε εκτιμήσει πως θα έχει η δημιουργία μιας **αντίστοιχης κίνησης** και μάλιστα σε πανελλαδικό επίπεδο. Όλο το προηγούμενο διάστημα υπήρχε αδυναμία να ιεραρχηθεί και να προχωρήσει η υπόθεση αυτή, με κύρια ευθύνη των οργάνων, της εργατικής επιτροπής κλπ., πέρα από τις επιπλέον δυσκολίες που δημιουργούνται από τη μη ενοποίηση της παρέμβασής μας στο πεδίο αυτό.

Η κίνηση αυτή θα είναι ταξική. Θα στηρίζεται στην αγωνιστική ταξική ενότητα των πρωτοπόρων εργατών και εργαζομένων. Θα είναι ανεξάρτητη από την αστική πολιτική και τις παρατάξεις της στο εργατικό κίνημα, αλλά και από τις αριστερές εργατικές «παρατάξεις» που αναπαράγουν τη γραφειοκρατική, ιεραρχική αντίληψη «κόμμα – παράταξη – συνδικάτο» (ΠΑΜΕ, ΜΕΤΑ κ.λπ). Η κίνηση θα προωθεί την αλληλεπίδραση και το σεβασμό στην αυτοτέλεια των πρωτοποριών στο εργατικό κίνημα και όχι τις σχέσεις «δι' αντιπροσώπων» ή μέσω «συνιστωσών». Θα λειτουργεί σαν «τροφοδότης» ιδεών και ταυτόχρονα σαν μοχλός παρέμβασης στο άνοιγμα νέων δρόμων. Δεν υποκαθιστά τις συσπειρώσεις των χώρων ή των εργατικών κέντρων κ.λπ., αλλά συνδέεται μαζί τους, συσπειρώνει το πιο συνειδητό κομμάτι τους. Δεν είναι μια στενά συνδικαλιστική κίνηση, αλλά μια πολιτική **κίνηση για το εργατικό κίνημα** που συμβάλλει στην εμφάνιση και στην ενίσχυση της εργατικής πολιτικής.

Το επόμενο διάστημα **πρέπει να ιεραρχηθεί η δημιουργία της ταξικής κίνησης** με απεύθυνση για συμβολή στους πρωτοπόρους αγωνιστές του εργατικού κινήματος (αλλά και κινήσεις ή ομάδες), οι οποίοι μέσα από την εμπειρία τους προσεγγίζουν την ανάγκη για μια ριζική τομή στο εργατικό

κίνημα και ειδικά οι αγωνιστές των σχημάτων – παρεμβάσεων – συσπειρώσεων σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα• σε κινήσεις και άλλες συλλογικότητες που έχουν διακηρύξει τη διάθεση συμβολής στην ταξική ανασυγκρότηση του κινήματος• στο δυναμικό που πλαισιώνει τα σχήματα/κινήσεις της νέας εργατικής βάρδιας και τις Εργατικές Λέσχες• στο ανένταχτο δυναμικό και στις δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που αναγνωρίζουν αυτή την αναγκαιότητα• σε διανοούμενους, που μπορούν να συμβάλουν στην ανάπτυξη των επεξεργασιών μιας τέτοιας κίνησης.

Στη συνολική αναβάθμιση της εργατικής μας δουλειάς θα συμβάλλει η διεξαγωγή **Εργατικής Συνδιάσκεψης**.

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

ιδιαίτερα σημαντική είναι ειδικά στις σημερινές συνθήκες **η πάλη ενάντια στη φασιστική απειλή και το ρατσισμό, με αιχμή τη νεοναζιστική Χρυσή Αυγή**, αλλά και άλλες ακροδεξιές και νεοφασιστικές οργανώσεις, που επιχειρούν να αναβαθμίσουν τη δράση τους και την επιρροή τους αξιοποιώντας πως «η Αριστερά εφαρμόζει μνημόνιο», την «ισλαμοποίηση» και την «πλημμύρα των μεταναστών», τη γενικότερη άνοδο της ακροδεξιάς, διεθνώς. Το μέτωπο αυτό μπορεί να συνεχίσει και να κινητοποιεί πλατιές και φρέσκιες δυνάμεις. Η παρέμβαση του ΣΥΠΡΟΜΕ (που αποτελεί μια σημαντική κατάκτηση του κινήματος), η δράση λαϊκών συνελεύσεων, σωματείων, εργατικών λεσχών και συλλογικοτήτων της νεολαίας, έχει αναδείξει δυνατότητες και έχει υψώσει φραγμό στη φασιστική δράση. Αποτελεί έναν ακόμα δρόμο που δεν πρέπει να υποτιμάμε για να μπει κόσμος συνολικά στο κίνημα, συνδέοντας την πάλη κατά του ρατσισμού και του νεοφασισμού με την πάλη ενάντια στην κυρίαρχη πολιτική, την ΕΕ, την κυβέρνηση και το αστικό μνημονιακό μπλοκ, τον καπιταλισμό. Έτσι γίνεται και πιο αποτελεσματική και λαϊκή. Γι' αυτό δεν μπορεί η αντιφασιστική πάλη να οδηγεί σε μέτωπα με την κυβέρνηση και τον ΣΥΡΙΖΑ, όπως προωθείται δυστυχώς από την ΚΕΕΡΦΑ.

7. Για ένα NAP αντάξιο των σκοπών μας

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

με βάση όλα αυτά ωριμάζει η ανάγκη μιας **τομής μέσα στο NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση. Χρειαζόμαστε μια πολιτιστική επανάσταση, ένα δημιουργικό σοκ για μια συνολική αναβάθμιση και αναπροσανατολισμό της στρατηγικής, πολιτικής, οργανωτικής και συντροφικής κουλτούρας, που όπως έχει διαμορφωθεί επιδρά σε μεγάλο βαθμό πλέον καθηλωτικά.**

Σε μια πορεία τριών σχεδόν δεκαετιών, τα μέλη του NAP και της νΚΑ αναγνωρίζονται και είναι πρωτοπόροι αγωνιστές στους αγώνες, δίνουν μάχες, κρατούν ψηλά τη σημαία της αξιοπρέπειας του εργαζόμενου κόσμου και της μαχόμενης Αριστεράς, παρέμειναν ενεργοί σε δύσκολες εποχές, πήραν δύσκολες αποφάσεις και πήγαν κόντρα στο κλίμα και στη μόδα χωρίς όμως να γίνουν αίρεση, απεναντίας σε πολλούς χώρους στηρίζονται μαζικά από τους εργαζόμενους, έχουν τη δική τους πολύτιμη κι ανεπανάληπτη συνεισφορά – ο καθένας και η καθεμιά- στο να είναι μάχιμο το στρατόπεδο της εργασίας, υπαρκτή και ζωντανή η επαναστατική Αριστερά στην Ελλάδα, να υπάρχει μια μαγιά κομμουνιστικής αντεπίθεσης και επαναθεμελίωσης στη χώρα.

Το NAP και η νΚΑ, έχει χαράξει το δικό του χνάρι στην ταξική πάλη στη χώρα μας, ένα χνάρι ανατρεπτικής πράξης, επαναστατικής αναζήτησης, κομμουνιστικής ανασυγκρότησης. Ο στόχος μιας ανώτερης επαναστατικής κομμουνιστικής οργάνωσης στην εποχή μας στηρίζεται σε αυτά για να πάει πολύ μακρύτερα.

Δεν μπορούμε όμως να μην αναγνωρίσουμε πως το τελευταίο διάστημα μια σειρά

αδυναμίες του NAP, που μας ακολουθούσαν πολλά χρόνια ή εμφανίστηκαν πιο πρόσφατα, έχουν ενισχυθεί ιδιαίτερα: Η χαμηλή κινητοποίηση και συμμετοχή, η αδυναμία να υπερβούμε (παρά τα μικρά βήματα που έχουν γίνει) μια ταξική σύνθεση με βάση κυρίως τους απόφοιτους ΑΕΙ, η πτώση της πολιτικοποίησης των ΟΒ και των συλλογικών διαδικασιών, η αδυναμία σύνθεσης ενώ οι απόψεις αυξάνονται (χωρίς συχνά να κατατίθενται στο συλλογικό διάλογο της οργάνωσης, αδύναμος προσυνεδριακός διάλογος, ενώ η συμμετοχή στις ΟΒ είναι σημαντική), το τρομερό έλλειμμα θεωρητικής δουλειάς, με αποτέλεσμα τη θεωρητική ατροφία – σκνηρία και την αδυναμία μας να συμβάλλουμε στην κατάκτηση και αναζωογόνηση του αναπτυσσόμενου μαρξισμού και των θεωρητικών προγραμματικών κατακτήσεων του NAP, το έλλειμμα πλούσιας ζωής (πολιτιστικής, ιδεολογικής, θεωρητικής) μέσα στην οργάνωση και στις παρεμβάσεις της, η οργανωτική χαλαρότητα και η αδυναμία ανάληψης ευθυνών από νέους συντρόφους και συντρόφισσες και ειδικά από εργάτες και γυναίκες, η ύπαρξη ομαδοποιήσεων που λειτουργούν καθηλωτικά, δεν συμβάλλουν στη συζήτηση των απόψεων και στη σύνθεση, ενισχύουν την καχυποψία και το κλείσιμο των αυτιών, ενώ στην πράξη δημιουργούνται και διαφορετικά κέντρα σε μια σειρά μέτωπα, η αδυναμία να παρέμβουμε συλλογικά σε σημαντικά πεδία, όπως ο πολιτισμός, το περιβάλλον, τα ζητήματα των γυναικών και του φύλου.

Ως Πολιτική Επιτροπή αναγνωρίζουμε πρωτίστως τις δικές μας ευθύνες γι' αυτή την κατάσταση, την οποία θέτουμε ανοιχτά για να πάρουμε στο συνέδριο τις κατάλληλες αποφάσεις και κατευθύνσεις, τη συλλογική και ατομική ευθύνη για να την ξεπεράσουμε.

Στο πλαίσιο αυτό έχουν οξυνθεί τα **φαινόμενα απογοήτευσης, αμηχανίας και αποστασιοποίησης** από αρκετούς συντρόφους, ειδικά νεότερων ηλικιών (με τους οποίους παραμένει και έχει ενταθεί η δυσκολία στράτευσής τους στο NAP). Θεωρούμε πως υπάρχουν σοβαρότατες, πρωτόγνωρες κοινωνικές δυσκολίες στη νέα γενιά, με κύριο το πρόβλημα της εργασίας και της δημιουργικής ένταξης στη μεταφοιτητική ζωή, στις οποίες όλοι/ες πρέπει να σκύψουμε, να καταλάβουμε, να βοηθήσουμε, γιατί μπορούν να τροφοδοτήσουν μια βαθύτερη έμπνευση και στράτευση στην επαναστατική κομμουνιστική πάλη. Ιδιαίτερα όμως βαραίνει και η υποχώρηση του κινήματος και η γενικότερη απογοήτευση στον κόσμο της εργασίας, στη νεολαία και στο δυναμικό της Αριστεράς, μια αίσθηση αδιεξόδου για την ανατρεπτική λογική και βεβαίως και οι μεγάλες θεωρητικές, προγραμματικές και πολιτικές ανεπάρκειες του NAP, σε συνδυασμό με τη φτωχή και πλαδαρή εσωοργανωτική ζωή.

Αναγνωρίζουμε αυτή την κατάσταση, προσπαθούμε να την καταλάβουμε βαθύτερα, δεν χρειαζόμαστε αποδιοπομπαίους τράγους. **Σε περιόδους ήττας του κινήματος μπορεί να διαμορφώνονται οι νικητές του μέλλοντος εάν με ψυχραιμία και αποφασιστικότητα βρίσκουν τις αιτίες που τους αφήνουν «μισούς» και ανοίγουν πόλεμο στις αδυναμίες τους και όχι στους συντρόφους τους.**

Το NAP έχει αποδείξει τη δυνατότητά του να συζητά, να αντιμετωπίζει κριτικά και αυτοκριτικά τον εαυτό του, να κάνει βήματα. **Η αίσθηση της ιστορικής και στρατηγικής αποστολής μπορεί να συνενώνει το δυναμικό του** (παρά τις επιμέρους διαφωνίες), ενώ η πορεία προς το νέο πρόγραμμα και κόμμα δίνει τη δυνατότητα για μια επαναστράτευση όλων μας στη μεγάλη υπόθεση της κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

Κομβικό ζήτημα είναι να συζητούμε όλοι μαζί, να αποφασίζουμε όλοι μαζί, να δρούμε όλοι μαζί. Στον αγώνα, στην κοινή πάλη, εκεί που σφίγγουν οι αλυσίδες, εκεί διαμορφώνεται το έδαφος για μια ανώτερη σύνθεση, μέσα από τις κοινές εμπειρίες κλπ.

Το NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, για να συμβάλλει αποφασιστικά στο σύγχρονο πρόγραμμα και κόμμα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης, πρέπει να κάνει από σήμερα κιόλας τη δική του μεγάλη τομή, για τον βαθύτερο και ολόπλευρο κομμουνιστικό

μετασχηματισμό του.

- **Αναβάθμιση της στρατηγικής μας επεξεργασίας και συμφωνίας, σε ένα πρόγραμμα κομμουνιστικής απελευθέρωσης**, με τομή την εργατική αντικαπιταλιστική επανάσταση της εποχής μας με κομμουνιστικό περιεχόμενο. Εδώ θα βοηθήσει και η **Συνδιάσκεψη** για την ΠΠΔ.

- **Ανάπτυξη και εμφάθυση της επαναστατικής τακτικής** και της εργατικής πολιτικής.

- **Πολιτικοποίηση της οργάνωσης**, όλο το υλικό στις ΟΒ, **όλες οι αποφάσεις στις ΟΒ και στα συλλογικά σώματα του ΝΑΡ**. Το γραφείο υπηρετεί την Π.Ε., η Π.Ε. και όλα τα όργανα την οργάνωση και όχι το ανάποδο. Αυτό ανεβάζει την ευθύνη για κάθε σύντροφο. Να πάρουμε την ευθύνη! Ο καθένας μας να αισθάνεται στέλεχος της προσπάθειας, προετοιμαζόμενος να αναλάβει την πιο δύσκολη αποστολή. Δεν υπάρχουν ειδικοί, ισόβιοι υπεύθυνοι κλπ.

- **Στροφή στα εργατικά λαϊκά στρώματα και στη νεολαία της νέας βάρδιας**, σχεδιασμένη «πρωτογενής» δουλειά και οικοδόμηση στην εργατική τάξη των μεγάλων επιχειρήσεων (με συγκεκριμένο σχέδιο και καταγραφή) και των πιο πληβειακών τμημάτων, στις εργατογειτονίες, με μετρήσιμους στόχους για βελτίωση ταξικής σύνθεσης. Διάταξη δυνάμεων, διάθεση εργατωρών στην εξώστρεφη δουλειά (και όχι σε ένα μπαράζ συνεδριάσεων), κατάκτησης μιας πολιτικής «γλώσσας» με μια νέα λαϊκότητα.

- **Κριτήριο η στάση του κάθε συντρόφου στον αγώνα**, από τη διαδήλωση και την απεργία, τη συσπείρωση εργαζομένων, μέχρι την ανάπτυξη της πολιτικής επιρροής της οργάνωσης και την έμπρακτη υποστήριξη της δράσης της και όχι μόνο η παράθεση απόψεων.

- **Ανάπτυξη της αυτοτελούς πολιτικής δράσης του ΝΑΡ προς τα έξω** (εκδηλώσεις, συσκέψεις, εκδόσεις κλπ.), ανάπτυξη πολιτικών δεσμών, θαρρετό κάλεσμα για ανάπτυξη της οργάνωσης, σχέδιο-πλάνο εντάξεων, με κύρια κατεύθυνση εργάτες - εργαζόμενους.

- «Χωρίς επαναστατική θεωρία δεν υπάρχει επαναστατικό κίνημα» (Λένιν), **συγκροτημένη και ποιοτική θεωρητική δουλειά**, οργανωμένοι κύκλοι διαλέξεων και αυτομόρφωσης, κομμουνιστική σχολή, θεωρητικά και πολιτικά εργαστήρια, πλούσια εσωτερική ζωή και δημόσιες πρωτοβουλίες για θέματα θεωρίας, πολιτισμού, ιστορίας, αξιών, πολιτικής (ΝΑΡ, ΝΚΑ, Αναιρέσεις και Λέσχες Αναιρέσεων κλπ.) - αξιοποίηση και συμβολή σε *Τετράδια Μαρξισμού*, στήριξη και αναβάθμιση του *Πριν*, ποιοτικά ενισχυμένη παρέμβαση στο χώρο των ΜΜΕ, διαδικτύου - ψηφιακών μέσων.

- **Νέο οργανωτικό πολιτισμό με κέντρο τον αποφασιστικό ρόλο της οργάνωσης** (από την ΟΒ μέχρι τα συλλογικά σώματα) στην ανάληψη των αποφάσεων και της ευθύνης για την προώθηση της πολιτικής μας. Κρίσιμος ο ρόλος των ΟΒ, της λειτουργίας τους με συντονιστή και γραφείο, η δημιουργία περιφερειακών οργάνων. Συνολικά ανανέωση των οργάνων, με ανάδειξη εργατών, νέων και γυναικών. **Τομή στην οργανωτική αντίληψη, έτσι ώστε να ενισχύεται το συλλογικό «εμείς» και η αποτελεσματικότητα της παρέμβασης** μιας βαθιά δημοκρατικής οργάνωσης σε σχέση με τα πολυπόικλα «εγώ» ή τις μερικότητες των ομαδοποιήσεων.

- Σχεδιασμός, σταθεροποίηση και ανάπτυξη των **διεθνών μας επαφών και παρεμβάσεων**, όπου έχουν γίνει βήματα. Προσπάθεια διαλόγου και συντονισμού δυνάμεων με εργατική, αντιΕΕ, αντιιμπεριαλιστική, αντικαπιταλιστική κατεύθυνση στην Ευρώπη και την περιοχή μας, με συμβολή και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Ταυτόχρονα, ειδική προσπάθεια για τη δημιουργία ενός κέντρου διαλόγου ειδικά με καινοτόμες επαναστατικές κομμουνιστικές κινήσεις.

- **Κάλυψη αδύναμων πλευρών παρέμβασης**, με δημιουργία επιτροπών και επεξεργασιών σε δημοκρατικά δικαιώματα, διεθνή, πολιτισμός, γραφείο τύπου - ομάδα παρέμβασης στα ΜΜΕ,

γυναικείο – φύλο.

- **Οικονομική αυτοτέλεια / αρχή οικονομικής συνδρομής για όλους** / οικονομικές ενισχύσεις – οργανωμένες οικονομικές εξορμήσεις. Εκλογή Εξελεγκτικής Επιτροπής.

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

μια τέτοια στράτευση, στην πιο ευγενική υπόθεση, στην κομμουνιστική απελευθέρωση της εργασίας και όλης της ανθρωπότητας τελικά, μπορεί να γεμίζει με νόημα ζωής, με δημιουργικό πνεύμα και την απόλαυση της χειραφέτησης που είναι μια συλλογική - συντροφική και όχι ατομική υπόθεση.

Η επόμενη μέρα του συνεδρίου και η μετέπειτα πορεία δεν μπορεί να είναι «μία από τα ίδια», οφείλουμε να σφραγιστεί από τη συλλογική μας θέληση **για μια δημιουργική τομή στο ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση**, με πρώτο και κύριο τη συλλογική μας **δέσμευση για την υλοποίηση των αποφάσεων του συνεδρίου.**

Η Πολιτική Επιτροπή του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση

1/12/2017
